

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ

શ્રી જૈન આત્માનંદ સર્વજ્ઞ

ભારગેઈટ, ભાવનગર - ૩૬૪૦૦૧

આત્મ સંવત : ૪૧/૪૨

વીર સંવત : ૨૪૬૨/૬૩

વિક્રમ સંવત :

પુસ્તક : ૩૪

સર્ગ :

વિષય-પરિચય.

૧ પ્રભુપ્રાર્થના...	...	...	...	...	...	૧
૨ માનસસરનો હંસ (ભગવાનદાસ મનઃસુખલાઘ મહેતા)	...	...	...	...	...	૨
૩ તૂતન વર્ષતું મંગળમય વિધાન.	...	...	...	...	...	૩
૪ સમ્યગ્જ્ઞાનની કુંચી ..	...	...	...	...	...	૮
૫ શત્રુજયના પવિત્ર ધામમાં (રા. ચોકસી)	...	...	...	...	...	૧૧
૬ “કામ” નું બળવત્તરપણું અને શીલ સુગંધ (રા. રાજપાળ મગનલાલ વહોરા)	...	...	...	...	...	૧૩
૭ ધાર્મિક ઉદારતા	...	...	...	...	...	૧૭
૮ પાંચ સકાર ...	...	...	...	...	...	૨૧

શ્રી બૃહતકલ્પસૂત્ર બીજો ભાગ.

(મૂળ, ભાષ્ય, ટીકા સહિત.)

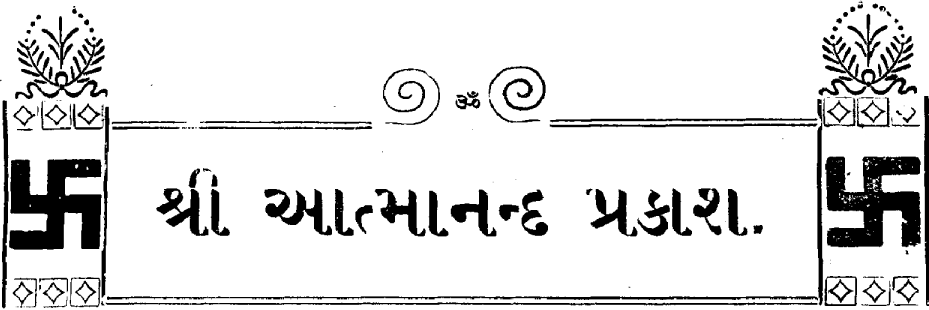
અતિમાન્ય આ છેલ્લસૂત્રનો બીજો ભાગ પ્રાચીન ભંડારોની અનેક-લિખિત પ્રતો સાથે રાખી અથાગ પરિશ્રમ લઈ સાક્ષરવર્યો મુનિરાજશ્રી ચતુરવિજયજી મહારાજ તથા મુનિરાજ શ્રી પુણ્યવિજયજી મહારાજે સંશોધન કરી તૈયાર કરેલ છે.

પ્રથમ ભાગ કરતાં બાર ફોર્મનો વધારો થતાં ઘણોજ મોટો ગ્રંથ થયેલ છે અને તે સુંદર જલુ ઉંચા ટકાઉ કાગળ ઉપર, સુંદર શાસ્ત્રી અક્ષરોમાં, શ્રી નિર્ણયસાગર પ્રેસમાં મોટો ખર્ચ કરી છપાવેલ છે. સુશોભિત મજબુત કપડાનું ગાઈડીંગ કરાવ્યું છે. આપું પ્રાચીન સાહિત્ય સુંદર રીતે પદ્ધતિસરનું પ્રકાશન ફક્ત આ સભા જ કરે છે. જૈન જૈનેતર વિદ્વાનો અને હિંદની કોલેજના પ્રોફેસરો, પાશ્ચિમાલ્ય અનેક વિદ્વાનો સુક્તકંઠે પ્રશંસા કરે છે. કિંમત રૂ. ૬-૦-૦ લેવામાં આવશે. (પોસ્ટેજ જુદું)

શ્રી જૈન આત્માનંદ શતાબ્દિ સિરિઝના છપાતાં ગ્રંથો.

- ૧ શ્રી ત્રિપષ્ટિલાકા પુરૂષ ચરિત્ર (મૂળ દશે પર્વો) પ્રત તથા
જુકાકાર. (નિર્ણયસાગર પ્રેસમાં)
- ૨ ધાતુપારાયણ.
- ૩ શ્રી વૈરાગ્ય કલ્પલતા (શ્રી યશોવિજયજીકૃત)
પ્રાકૃત વ્યાકરણ દુષ્કિંકાવૃતિ.

શ્રી ત્રિપષ્ટિલાકા પુરૂષ ચરિત્ર (પ્રથમપર્વ) તૈયાર થઈ ગયું છે. (જુકાકાર તથા પ્રતાકાર) બાઈડીંગ થાય છે. આવતા માસમાં પ્રગટ થશે કિંમત રૂ. ૧-૮-૦ (પોસ્ટેજ જુદું)

સમ્યગ્દર્શનશુદ્ધં યો જ્ઞાનં વિરતિમેવ ચાપ્નુવતિ ।

દુઃખનિમિત્તમપીદં યેન સુલબ્ધં ભવતિ જન્મ ॥ ૧ ॥

“ સમ્યગ્દર્શનથી વિશુદ્ધ થયેલા જ્ઞાન અને ચારિત્રને જે પ્રાપ્ત કરે છે તે મનુષ્યનો જન્મ દુઃખનિમિત્ત હોવા છતાં સાર્થક-મુક્તિ-ગમન યોગ્ય-થાય છે. ”

તત્ત્વાર્થભાષ્ય-શ્રીમદ્ ઉમાસ્વાતિ-વાચક.

પુસ્તક ૩૪ } વીર સં. ૨૪૬૨. શ્રાવણ, આત્મ સં. ૪૧. } અંક ૧ લો.

પ્રમુપ્રાર્થના

જયતિ જિનપતિઃ શ્રીપાર્શ્વદેવઃ સદિવ્ય-દ્રુમ ઇવ સુરસેવ્યઃ સર્વદત્તે હિતાર્થઃ ।
મણિકુસુમસમૃદ્ધં વિભ્રતિ યસ્ય મૌલૌ, ફણિપતિફણમાલા કલ્પવલ્લીવ રેજે ॥

—જેના મસ્તક ઉપર મણિઓરૂપી પુષ્પોને ધારણ કરતા ધરણનાગેંદ્રના ફણાની શ્રેણી કલ્પલતાની જેમ શોભી રહી છે, તે કલ્પવૃક્ષની જેવા દેવોને સેવવા લાયક અને સર્વ પ્રાણીઓને વાંછિત અર્થ આપનાર શ્રી પાર્શ્વજિનેશ્વર જય પામે છે.

દૃષ્ટેડપિ હૃદયજનલોચનચંદ્રકાંતમશ્રાંતમાંતરે જલાવિલમાદધાનઃ ।

ચંદ્રપ્રમુર્જયતિ ચંદ્ર ઇવ શિવમિત્રં, ચિત્રં પુનઃ શુભશતાય યદદૃમોડપિ ॥

—જે દર્શનમાત્રથી હૃદય પામતાં જનોના લોચનરૂપ ચંદ્રકાંતને સતત આંતરજળપ્રમોદયુક્ત બનાવનાર એવા શ્રી ચંદ્રપ્રભસ્વામી શિવમિત્ર ચંદ્રની જેમ જયવંત વર્તે છે. આ આઠમા જિનેશ્વર આઠમા અંકે હોવા છતાં અનેક શ્રેય કરનાર છે.

માનસસરનો હંસ.

અરે હો ! ૧માનસસરના હંસ ! અતિશે ઉન્નત છે તમ વંશ;
 નિર્મલ ઉજ્જવલ શુભ માનસે, જરી ન ધરજો દંશ...અરે હો ૧
 રાગરંગ રંજિત^૨ માનસમાં, કદી ન રમજો હંસ !
 રખે તમારા ઉજ્જવલ અંગે, લાગે રક્તા^૩ અંશ...અરે હો ૨
 દ્વેષ દોષ દૂષિત માનસમાં, કદી ન ઝીલજો હંસ !
 દ્વેષાનલ તો કરે તમારા, ઉચ્ચ ધ્વંશનો ધ્વંસ^૪...અરે હો ૩
 ક્લિષ્ટ કષાયે કલુષ માનસે, કદી ન વસજો હંસ !
 રખે તમારા નિર્મળ દેહે, લાગે મલનો અંશ...અરે હો ૪
 વિષય વિષથી વિષમ માનસે, કદી ન વસજો હંસ !
 રખે તમારા અમૃત તનને, ધ્વંષે કાળ દંતશંસ...અરે હો ૫
 ક્ષીર-નીરના વિવેક કરણે, તમે નિપુણ છો હંસ !
 દિગંત વ્યાપ્યો એમ તમારો, કીર્તિનો અવતંસ...અરે હો ૬
 નિર્મલ ઉજ્જવલ માનસનીરે, ભલે ઝીલજો હંસ !
 ૭શ્લાઘ્ય તમારા કુલની જેથી, સાચી ઠરે પ્રશંસ...અરે હો ૭
 સ્ફુટિક સંભા વિશદ માનસમાં, ભલે વહરજો હંસ !
 પ્રસન્નતા જેથી ઉદ્ભવશે, નહિ રહેશે દુઃખ અંશ...અરે હો ૮
 યથેચ્છ ચરજો ભલે હંસલા ! સદ્ગુણ મૌક્તિક વૃંદ;
 યથેચ્છ નિત્યે ભલે લુટજો, મનનંદન આનંદ...અરે હો ૯

ભગવાનદાસ મનઃસુખભાઈ મહેતા.

૧. માનસ સરોવર અથવા મનરૂપ સરોવર. ૨. રંગાયેલા. ૩ શ્લેષ: રતાશ,
 રાગ. ૪ શ્લેષ: વાંસ, કુલ. ૫ નાશ. ૬ કુષ્ટ. ૭ પ્રશંસવા યોગ્ય ૮ સ્વચ્છ.

નૂતન વર્ષનું મંગળમય વિધાન.

ત્રીશ વર્ષની વય યુવાવસ્થાનો સમય છે. તેને અનુભવ કરતું, ઉચિત્ત સેવા બળવતું “આત્માનંદ પ્રકાશ” આજે યોત્રીશમા વર્ષમાં પ્રવેશ કરે છે. યોત્રીશનો અંક તીર્થંકર ભગવાનના અતિશયોને સુચવે છે. દરેક આત્મા દર્શન, જ્ઞાન અને ચારિત્ર એ રત્નત્રયીને પ્રગટ કરવા, તીર્થંકરપણું પ્રાપ્ત કરી, અતિશયો પ્રગટાવવા માટેના ઉદ્ધમને મુખ્ય કરી અનાદિ કાળથી તીર્થંકર ભગવાનોએ ઉપદેશલ સાધ્ય તરફ દ્રષ્ટિ રાખી, પ્રતિદિન પ્રગતિમાન થવું જોઈએ તેમ પ્રયોધતું, જળ્યાવતું, પરમાત્માએ પ્રરૂપેલ માર્ગનું સમન્વય સાધતું “આત્માનંદ પ્રકાશ” મંગળમય વિચારો અને ભાવનાથી નૂતન વર્ષમાં પ્રવેશતાં ગૌરવયુક્ત આનંદ અનુભવે છે.

નૂતન વર્ષારંભ, વાસ્તવિક રીતે જીવનનો એક ક્ષણભરનો વિસામો છે. માર્ગના થાકથી અને માથા ઉપર રહેલા ભારથી શ્રમિત થએલો મનુષ્ય, ધડીભર નૂતન વર્ષારંભ નિમિત્તે છૂટકારાનો એક નિઃશ્વાસ મૂકે છે : વટાવેલા માર્ગ તરફ ઉલ્લાસભરી દ્રષ્ટિ ફેંકે છે અને પાછો પોતાના પ્રવાસે કૂચ કરવા આગળ પ્રયાણ કરે છે. ભૂતકાળના રમરણોમાંથી તે નવી પ્રેરણા મેળવે છે. પોતે એક પથિક છે : લાભ-હાનિની ગણના કે ઋતુઓના પરિવર્તનોથી પોતે પર રહી શક્યો છે એ અભિમાને એની પ્રવાસ-ગતિમાં નવું બળ ઉમેરાય છે.

આત્માનંદ પ્રકાશ આજે ૩૩ મું વર્ષ વીતાવી ૩૪ મા વર્ષમાં પ્રવેશ કરે છે. પ્રવાસીની જેમ એની દ્રષ્ટિ ગત વર્ષ તરફ વળે છે. ગત વર્ષની કઠિનતાઓ-વિઘ્નો જાણે નવા વર્ષમાં પીગળી જતા હોય અને આગળ કૂચ કરવાને વિસ્તીર્ણ મેદાન ખુલ્લું પડ્યું હોય એમ તેને લાગે છે.

પસાર થતા વર્ષમાં આત્માનંદ પ્રકાશે સાહિત્યની, શાસનની કે સમાજની શી શી સેવાઓ કરી ? કંઈ રીતે એણે પોતાના જીવનની ધડીઓ સાર્થક કરી ? એવો પ્રશ્ન નૂતન વર્ષારંભે સ્પુરે એ સ્વાભાવિક છે. આત્માનંદ પ્રકાશમાં પ્રકટ થતા વિવિધ પ્રકારના લેખો અને તેની નિયમિતતા એ જ જો એના ઉત્તરરૂપ ગણી શકાતા હોય તો અમારે પોતે મૌન રહેવું એ વધારે ઉચિત છે.

પાકી તો આજે આપણે પોતે એક એવા સંક્રાન્તિયુગમાંથી પસાર થઈ રહ્યા છીએ અને અંતરની તેમજ બહારની એવી અથડામણો અનુભવીએ છીએ કે ગઈ કાલના તોલ-માપ આજે અધૂરા બાસે અને આજના તોલ-માપ આવતી કાલે ઊણા દેખાય તો તેથી કાષ્ટને પણ આશ્ચર્ય ન ઉપજે. શું સાહિત્યમાં કે શું સમાજમાં ? શું અર્થકારણમાં

કે શું રાજકારણમાં સર્વત્ર નવાં મૂલ્યાંકનની ભાવના પ્રવર્તી રહી છે. આજની સાહિત્ય સેવા આવતી કાલે તૂટક જણાય અથવા આજના ધોરણ જને દિવસે ખંડિત પ્રવાર થાય તો તેને વધાવી લેવાની આપણી પૂરી તૈયારી હોવી જોઈએ.

આત્માનંદ પ્રકાશે ૩૩ મા વર્ષમાં પ્રવેશ કર્યો તે વખતે સ્વર્ગસ્થ વિજયાનંદસૂરિની શતાબ્દિને અંગે પૂરજોસથી તૈયારીઓ ચાલી રહી હતી અને અમને એમ જણાવતાં અતિ પ્રદુલ્લભતા ઉપજે છે કે, સ્વર્ગસ્થ સૂરીશ્વરની શતાબ્દિ મુખ્યત્વે વડોદરામાં અને પાટણમાં તે ઉપરાંત બીજા પ્રસિદ્ધ શહેરો અને ન્હાના ગામોમાં પણ ખૂબ ઉત્સાહ અને સમારોહ સાથે ઉજવાઈ છે. નવા યુગયજ્ઞે એ સ્વ. સૂરીશ્વરની સેવા અને શક્તિના ફરી મૂલ્યાંકન કર્યાં છે. વર્ષોજૂના કાળના આવરણ એ તેજસ્વી પુરૂષની લુક્ષ્મિપ્રભા અને પુરૂષાર્થને આચ્છાદી શક્યા નથી. કોઈ પણ સમાજ કોઈ પણ દેશ આવા યુગાવનારીને માટે બ્યાજબી અભિમાન લઈ શકે.

અમદાવાદ મુકામે મળેલી બીજી જૈન યુવક પરિષદનો પ્રસંગ પણ અહીં ઉલ્લેખનીય છે. પરિષદના દરારો તથા બ્યાખ્યાનોએ આપણા જૈન સમાજમાં જે ચર્ચા જગાડી છે તે એટલી તાજ છે કે તેનું ફરી વાર સ્મરણ આપવાની જરૂર નથી. એટલું જતાં જૈન સમાજના યુવકો જનગૃહ થતા જાય છે અને એકારી તથા અજ્ઞાન સામે લડી લેવાને કટિબદ્ધ બનતા હોય એટલું આશ્વાસન એમાંથી મળે છે. સમાજના મોટારાઓ યુવકો તરફની વિશ્વાસની વૃત્તિ કેળવે અને યુવાનો વિનય અને સમ્યગ્દષ્ટિ રાખી સમતોલના જાળવવા મથે તો પરસ્પરના સહકારવડે જૈન સમાજનું ભાવી સરસપણું ઘડી શકે એ નિર્વિવાદ વાત છે.

ગત વર્ષની લેખ સામગ્રીનો વિચાર કરતાં સૌ પહેલી આપણી દષ્ટિ કાવ્યસાહિત્ય તરફ વળે છે. જૈન તપસ્વીઓએ અને કવિઓએ પ્રાચીન યુગમાં ગુજરાતી સાહિત્યક્ષેત્રમાં જે કાવ્ય-આરાધના કરી છે તેની વર્તમાન સાક્ષરોએ પણ મુકતકે સ્તુતિ કરી છે. પ્રાચીન રાસાઓ એ આપણું અમૂલ્ય ધન છે, પરંતુ આજે તો સાહિત્યની એ ધારા ક્ષીણ બનતી બનતી લગભગ લુપ્તપ્રાય; બની છે. છૂટક કાવ્યોમાં પણ આપણે યુગને અનુરૂપ એવા રસ, પ્રાણ, ઓજસ કે પ્રેરણા પૂરી શક્યા નથી.

શ્રીમાન્ હેમચંદ્રાચાર્ય વિરચિત વીનરાગ-સ્તવના જંદોબદ્ધ અનુવાદમાં, ડૉ. ભગવાનદાસ મનઃમુખલાલ, મૂળની છટા તથા બોધ ઉતારવામાં ફતેહમંદ નીવડ્યા છે. ભગવાનના અતિશયો, પ્રાતિહાર્ય, પ્રતિપક્ષનિરાસ, જગતકર્તૃત્વ, એકાંત-અનેકાંતવાદ વિગેરે વિષયોના વિવેચન પછી જ્યારે શ્રી હેમચંદ્રાચાર્ય મહારાજ કળિકાળની પ્રશંસા કરે છે ત્યારે એમની વીતરાગભક્તિ પણ જાણે કે શાંત સરોવરની જેમ જઈ જઈ અકથ્ય ઉમળકા અનુભવતી હોય તેમ ઉલ્લાસમાન બને છે. કોઈ તત્ત્વદર્શી કાળના બળ સામે ભાગ્યે જ રોપ ઠલવે છે-આસપાસ અંધકારમાં પણ દૂર દિવ્ય ક્ષીણ જ્યોતિરેખા ચમકતી એમને દેખાય છે. કળિકાળ તો કસોટીનો યુગ ગણાય એટલું જ નહીં પણ ભક્તિના પુષ્પને ખીલવવામાં અને એને ત્વરિત ગતિએ ફળવાન બનાવવામાં એ કાળબળ જ ઉપયોગી નીવડે છે. જૈનશાસન-સામ્રાજ્ય વિસ્તારની ભાવના પણ એમના અંતરમાં કેટલી ઉત્કટપણે વર્તે છે ?

નૂતન વર્ષનું મંગલમય વિધાન.

૫

શ્રાદ્ધ શ્રીતૃ વક્તા સુધી, ઉભય યોગ જો થાય;

તુજ શાસન સામ્રાજ્ય તો એક છત્ર કલિમાં ય...

એટલે કે ઉપદેશકો જો શુદ્ધશાસ્ત્રી હોય અને આવકવર્ગ શ્રદ્ધાવાન હોય, વળી અન્તેનો સહકાર હોય તો વિશ્વભરમાં જે શાસનનો વિજયધોષ કાં ન મળે? પોતાના દેશ-કાળથી કેટલી ઉચ્ચાર્થએ એ પ્રતિભાશાસ્ત્રી પુરૂષ વિરાજતા હશે? પ્રાચીન અને તાત્ત્વિક કાવ્યોમાં પણ એમણે કેટલી ઉદ્દ્યોધના ભરી છે? તે ઉપરાંત પદ્યસાહિત્યમાં શાવ હરિલાલ જગજીવનદાસરચિત વીરવંદન મુનિરાજશ્રી આલચંદ્રજીવ અરિવંદનું સ્તવન, રા. દેવેન્દ્રકુમારે યોજેલું આચાર્યદેવનું સ્તુતિકાવ્ય, મુનિરાજશ્રી આલચંદ્રજીની રચેલી આરતી તથા મંગળગીતો, શ્રી. જ્યેષ્ઠ કાળીદાસકૃત “અમરશ્રી આત્મારામજી” રા. આયુલાલ શાહ નડોદકરની પ્રાર્થના તથા શાન્તિસ્તવન નેમીસ્તવન અને શાહ હરિલાલ જગજીવનદાસનું હેલ્ડનું ગીતિકાવ્ય, નેમીનમન વિગેરે સરલ-સુખોપ કાવ્યો, ગયા વર્ષમાં વાચકવર્ગ આગળ રજૂ કર્યા છે.

૩૩ માં વર્ષનું ગદ્યસાહિત્ય, હંમેશના જેવું જ વિવિધરંગી તથા રસપૂરિત રહ્યું છે. ઇતિહાસ, સાહિત્ય, દર્શન અને ઉપદેશક વૃત્તાંતો વિગેરેમાં જેમ આત્માનંદ પ્રકાશનું વૈવિધ્ય દેખાય છે તેમ તેની ચોક્કસ ધ્યેય કિંવા લક્ષ્યને સતત અનુસરતી પ્રજ્ઞાવિકા પણ પ્રકટપણે જણાઈ આગળ વિના નહીં રહે.

સત્યજ્ઞાનનું રહસ્ય નિર્દેશતી લેખમાળા, મહાન તરકરોના ભયસ્થાનો સૂચવતી રા. રાજપાળ મગનલાલ વોરાની સુખોપ લેખશ્રેણી અને તે ઉપરાંત શ્રી સિદ્ધ હેમચંદ્ર વ્યાકરણ સંયંધી એક સંશોધનપૂર્ણ ઐતિહાસિક સંકલન તેમ શ્રવણ સંસ્મરણ અને પ્રતિયિંય ઇત્યાદિ લેખોમાં જે વિશિષ્ટતા સમાજેલી છે તેની કોઈ પણ સુઝ વાચક કદર કર્યા વિના નહીં રહે.

આત્મા, ઈશ્વર, જગત્, પુણ્ય-પાપ, પરલોક એ એનાં પ્રશ્નો છે કે હજારો વર્ષથી ચર્ચાવા છતાં જ્યારે કોઈ સમર્થ લેખની, તત્ત્વદષ્ટિએ અને તુલનાત્મક શૈલીએ એની ચર્ચા કરતા તૈયાર થાય છે ત્યારે એ સનાતન સમસ્યાઓ નવું સ્વરૂપ પામતી હોય અને પોતાનાં જુવા ભેદ ખોલતી હોય એમ લાગે છે. સત્ય જ્ઞાનના રહસ્યમાં, એના મૂળ લેખક શ્રીયુત ચંપતરાયજી જૈનીએ જડવાદ, સૃષ્ટિકર્તૃત્વવાદ, માયાવાદ વિગેરેમાં રહેલી ભ્રમણાઓ ખુલ્લી કરી બતાવી છે. સાથેસાથ જૈન દર્શનના ત્રિકાલાખ્યાત સિદ્ધાંતોનું રહસ્ય પણ એમણે નિરૂપ્યું છે. તત્ત્વજ્ઞાનના અભ્યાસીઓને અને જૈનેતર વિદ્વાનોને એ લેખમાળા ખૂબ રચિકર બની છે.

શ્રવણ અને સંસ્મરણ તથા પ્રતિયિંયમાં, ગુરૂતત્ત્વ, જૈન સાહિત્યનો પ્રભાવ, દક્ષિણ દેશમાં જૈન સંસ્કૃતિની અમર અસર, ભારતીય દર્શનોના જળાશયમાં મળી જતી જૈન-દર્શનની વિચારધારા, જિનપ્રતિમા તથા શુદ્ધપ્રતિમા સંયંધી તુલનાત્મક સમીક્ષા, જૈન મંદિરોનું ચિત્રદર્શન, રાષ્ટ્રકૂટી રાગજોનાં ક્ષાત્રતેજ, રામાનુજચાર્ય-નિંજકાચાર્યની જૈન મુનિ પ્રત્યેની ભક્તિ, જયન્તિ-ચર્ચા, કાશીના પુટા મહાદેવ, તથા જૈનો અને આર્યો આદિ વિવિધ-ઐતિહાસિક, સાહિત્યિક, દાર્શનિક વિષયોનું દિગ્દર્શન સંશોધકયુદ્ધિ અને ઇતિહા-

સિક સાહિત્ય તરીકે વિદ્વાતબરુ' રા. સુશીલ તરફથી કરાવવામાં આવ્યું છે.

શ્રી હિમાંશુવિજયજી મહારાજની વિદ્વાતબરી કક્ષમે, ગયા વર્ષમાં સિદ્ધ હેમચંદ્ર વ્યાકરણનો રચના-સંવત અને પ્રાચીન પુસ્તકો તથા પુસ્તકાલયો એ નામના એ નિબંધો “પ્રકાશ” ના વાચકોને અર્પ્યા છે. સિદ્ધ હેમ વ્યાકરણ જેમ શ્રી હેમચંદ્રાચાર્ય જેવા જ્યોતિર્ધરની અક્ષય કીર્તિરૂપ છે તેમ તે ગુજરાતના પ્રતાપી રાજવી સિદ્ધરાજ અને ગુજરાતની સંસ્કૃતિ માટે પણ ચિરસ્થાયી અલંકારરૂપ છે. શ્રી હિમાંશુવિજયજી મહારાજે બની શકી એટલી ઐતિહાસિક યુક્તિઓ એકઠી કરી, જે વિષયમાં ગુજરાતી સાક્ષરવર્ગ આજ પર્વત લગભગ ઉદાસીન રહ્યો હતો તે વિષયની એક નવી દિશા સફળપણે ઉઘાડી દીધી છે. પુસ્તકો અને પુસ્તકાલયોના વિષયમાં પણ એમણે જે માહિતીઓ સંધરી છે તે પ્રત્યેક સાહિત્ય-ઉપાસકને માટે અતિ આદરણીય નીવડે એવી છે.

મારવાડ-યાત્રામાં, મુનિ શ્રી ન્યાયવિજયજીએ મારવાડના જૈનોનું વર્તમાન પરિસ્થિતિનું એક કર્ણ ચિત્ર આલેખ્યું છે. ન્હાતા ન્હાતા પંથ-પ્રચારકો કેવી શબ્દ-ગળ બીજાવે છે અને પ્રાચીન મંદિરો વિગેરે કેવી શોચનીય સ્થિતિમાંથી પસાર થઇ રહ્યા છે તે તેમણે તટસ્થભાવે આ લેખમાં બતાવ્યું છે. આપણો જૈન સંઘ-સમુદાય ધણા દૂર દૂરના દેશોમાં વહેંચાયેલો છે અને મુનિરાજોના વિદાર પણ મર્યાદિત હોવા છતાં વિસ્તરતો જતો દેખાય છે. એક પ્રાંતનો જન સમાજ, બીજા પ્રાંતની પરિસ્થિતિથી ભાગ્યે જ પરિચિત હોય છે. અખંડ-અવિભક્ત જૈન સમાજને માટે એ શોચનીય ગણાય. મુનિશ્રી ન્યાયવિજયજી મહારાજ જેવા વિદ્વાન લેખકો અવારનવાર આવા પ્રયાસ વૃત્તાંતો પ્રકટ કરાવે તો આપણે વર્તમાન સામાજિક સ્થિતિથી પરિચિત રહીએ અને દોષ કે ત્રુટી જેવું જણાતાં, એને પહોંચી વળવા કોઇ એક દિવસે કટિબદ્ધ પણ બનીએ.

શ્રી ચિદાનંદજીકૃત હિતશિક્ષા, શ્રી ઉત્તરાધ્યયન સૂત્રનો સહબોધ, પંચમહાવત તથા તેની ભાવના, શ્રીમાન્ સોમસુંદરસૂરિરાજકૃત સંવિદ્ધ સાધુયોગ્ય કુલક મધ્યેતા નિયમો, જૈન તત્ત્વસાર : એ લેખોમાં સન્નિભ્ર શ્રી કપૂરવિજયજી મહારાજે શુદ્ધ શાસ્ત્રીય ઉપદેશોની અવતારણા કરી છે. શ્રી વીરવિદાર મીમાંસામાં આ. શ્રી વિજયેંદ્રસૂરિજી મહારાજે, ભગવાન મહાવીરના વિદારક્ષેત્રો ઉપર ઐતિહાસિક દૃષ્ટિએ પ્રકાશ નાખ્યો છે. મુનિશ્રી ચરણ-વિજયજી મહારાજે, તેમજ રા. ચોકસી અને રા. રાજપાળ મગનલાલ વોરાએ, પૂજ્યપાદ-સ્વર્ગસ્થ આચાર્ય મહારાજશ્રી વિજયાનંદસૂરીશ્વરની શતાબ્દિ અંગે વેધક દલીલો સાથે, વિરોધી વર્ગને વસ્તુસ્થિતિ સમજાવવા કોશીસ કરી છે.

એ સિવાય આત્માનંદ પ્રકાશના સુપરિચિત લેખકો પૈકી શ્રીચુત વિઠ્ઠલદાસ મૂ. શાહ બી. એ. રા. વલ્લભદાસ ત્રિભુવનદાસ ગાંધી રા. અલ્પાસી રા. ચોકસી. રા. જ્યેષ્ઠ કાળીદાસ મહેતા વિગેરેએ આત્મકલ્યાણનાં સાધનો, પાંચ સકાર, માનવજીવનની વિશાળતા, જ્ઞાનાવરણીય કર્મોના આશ્રવ શાથી થાય ? સુખની શોધમાં, એ પ્રકારની સર્વ સુબોધ લેખમાળામાં રસપ્રદ વાચનસામગ્રી પીરસી છે. પ્રસંગોપાત્ત અમે એ વિદ્વાન લેખકો તથા

નૂતન વર્ષનું મંગળમય વિધાન.

૭

મુનિરાજોના સહસ્રાવલખાં સહકાર માટે અહીં કૃતજ્ઞતાની લાગણી પ્રદર્શિત કર્યા વિના રહી શકતા નથી.

વિસ્તારના ભયથી આ સ્થળે કેટલાક પ્રકીર્ણ લેખોના સંબંધમાં અમારે મૌન સેવવું પડે છે, પણ એથી કરીને એ લેખમાંની વસ્તુઓ કે લેખકો પ્રત્યે ઓછો આદરભાવ છે એમ માની લેવાનું નથી.

એકંદરે આ માસિક પત્રનું ગયું-૩૩ મું વર્ષ સુખ-શાંતિમય પસાર થયું છે. યથાશક્તિ બોધક અને રસિક વાચનસાહિત્ય પીરસી એણે પોતાની કર્તવ્યનીતિનું પાલન કર્યું છે. અલખત્ત, એ અમારો એક પ્રકારનો આત્મસંતોષ છે, એટલું જતાં અમે જ્યારે દેશાંતરોમાં ચાલતી જુદી જુદી ધર્મ સંસ્થાઓ તેમ સાહિત્ય સંસ્થાઓના ઇતિહાસ અને સંચાલનશૈલી તરફ દૃષ્ટિપાત કરીએ છીએ ત્યારે એક નૂતન આદર્શ અમારી આંખ આગળ ખડો થાય છે. જૈન સમાજ જે સંગઠિત હોય, સાહિત્ય અને જ્ઞાનના પ્રચારાર્થે જે જાડી ધગશ અનુભવતો હોય તેમજ જે આર્થિક અને બૌદ્ધિક સહકાર પૂરતા પ્રમાણમાં મળી શકતો હોય તો અમને ખાતરી છે કે જૈન સમાજ પોતાના સાહિત્ય અને સિદ્ધાંત પ્રચારમાં બીજા હરિદ્ સમાજોની સરખામણીમાં મુદ્દલ પછાત ન રહે.

કેટલાક અણુધાર્યા સંયોગો વચ્ચે આ સભાને ચાળીશ વર્ષ થયા છતાં તેનો રૌપ્ય-મહોત્સવ ઉજવવાનો પ્રસંગ સભામાં ઠરાવ થયો છતાં ઉજવાઈ શક્યો નથી કે જેનાથી ગુરુક્લિપ્ત, જ્ઞાનોદ્ધાર, સાહિત્યપ્રચાર અને અત્યારસુધી સભાએ કરેલ સેવાનો ઇતિહાસ (સંપૂર્ણ હેવાલ પ્રગટ કરવાનું) તે નિમિત્તે વિસ્તારપૂર્વક અને; છતાં વિવિધ પ્રાચીન સાહિત્ય પ્રચાર વગેરે સભાના ઉદ્દેશો ચાલુ રહેલ છે, જે માટે સીરીઝની યોજના સભાએકરેલ છે, તેનાવડે શ્રી વસુદેવહિંડિ બે વિભાગ, શ્રી જુહતકદપ સૂત્ર બે ભાગ, છ ગ્રંથ સત્રીક શ્રી દેવેન્દ્ર-સૂરિકૃત બે ભાગમાં પ્રકટ થયેલ છે. વળી સાથે સુમારે એક લાખ શ્લોકપ્રમાણ પ્રાચીન સાહિત્ય કેટલુંક પ્રેસમાં, પ્રેસકોપીમાં વિગેરેથી તૈયાર થાય છે તે ક્રમે ક્રમે પ્રગટ થશે. અત્યાર સુધીમાં સંસ્કૃત સાહિત્ય ગ્રંથો સીરીઝથી પ્રકટ થયા છે જેમાંથી અત્યાર સુધીમાં રૂ. ૨૦૦૦૦) વીશ હજારના ગ્રંથો તો સાધુ મુનિરાજ, જ્ઞાનજાગરો, કાશ્મિરીઓ અને પાશ્ચિમાત્ય વિદ્વાનોને સભાએ ભેટ આપેલા છે. સભા તરફથી ડ્રાસ્ટિક થતાં, તેમજ ગૃહસ્થોની સીરીઝ તરીકે પ્રસિદ્ધ થતાં ગુજરાતી ગ્રંથો આ સભાના લાઇફ મેમ્બરોને પણ હજારોની કિંમતના આજસુધીમાં ભેટ આપાણા છે, જે હિંદલરમાં તે પ્રમાણે સાહિત્ય પ્રકાશન તથા પ્રચાર અને ભેટ વગેરે કાર્યોથી બળવતી સેવા માટે પ્રથમ દરજ્જા બોગવે છે. શ્રી આત્માનંદ શતાબ્દિ સ્મરણ સીરીઝ કે જેનું કાર્ય પણ ગઇ સાલ આ સભાને સુપ્રત થયું છે તેના છ ગ્રંથો પ્રકટ થયા છે જેમાં ત્રિપિઠશ્લાકા પુરૂષ ચરિત્ર (જાત્રીશ હજાર શ્લોકપ્રમાણ) મૂળ ગ્રંથ સુંદર રીતે છપાય છે. પ્રથમ પર્વ પ્રકટ થયું છે તે પણ મુદ્દલથી ઓછી કિંમતે પણ આપવાનું છે.

આ સભા એક વિશાળ લાઇબ્રેરી ધરાવે છે. દશ હજાર વિવિધ જૈન અને અન્ય સાહિત્યના ગ્રંથો અને સુમારે સોળશોંહ લખેલી પ્રતોના જાગર ધરાવે છે. અનેક જૈન તેમજ

સમ્યગ્ જ્ઞાનની કુંચી.

(અનુવાદ.)

(ઇંગ્લીશમાં મૂળ લેખક.)

શ્રીયુત્તમ ચંપતરાય જૈની બેરીસ્ટર એટ-લો.

(પરમાત્મા અને તેનું સ્વરૂપ.)

જુદા જુદા ધર્મો (દર્શનોની દૃષ્ટિએ.)

મનુષ્ય આત્માનું જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરે છે તે પરમાત્માનું જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરી શકે છે (પરમાત્માને જાણે છે-જાણી શકે છે) પચગમ્ય અમલમદનાં વચનો.

“ દ્રશ્ય વસ્તુના દષ્ટાને, શ્રાવ્ય વસ્તુના શ્રોતાને, જ્ઞેય વસ્તુના જ્ઞાતાને અને ગ્રાહ્ય વસ્તુના જ્ઞાતાને તું નિરખી કે જાણી શકીશ નહિ. ” બૃહદારણ્યક ઉપનિષદ. ૩. ૪ ૨

જૈનેતર ફ્રી લાલ લે છે. દિવસાનુદિવસ વૃદ્ધિ થતી જાય છે અને અનેક વિદ્વાન વિઝીટર સાહેબોના જણાવવા મુજબ વ્યવસ્થિત, ઉપયોગી અને આટલી મોટી લાઇબ્રેરી જૈનસમાજ હિંદમાં આ જ છે જે જાણી સલા તે માટે જોરવ ધરાવે છે. આ સિવાય બીજી ગૌણ પ્રવૃત્તિઓ સેવા ચાલુ જ છે.

આ નૂતન વર્ષમાં પણ બની શકે તેટલા ઉત્સાહથી અમારા વાંચકોને તાત્વિક અપૂર્વ વાંચન આપવું એ અમારું કર્તવ્ય છે. ગયા વર્ષમાં અમારાથી બન્યું તેટલું આવશ્યક વાંચન સુંદર અને વિવિધ પદ્ય, ગદ્ય લેખોથી આપેલું છે કે કેમ? તેનો ઉત્તર વાંચકો હકારમાં આપે એટલો સંતોષ થાય છે; પરંતુ ભવિષ્યમાં વધારે સુંદર લેખસમૃદ્ધિ સમર્પવાની અભિલાષા સાક્ષરો અને લેખકો ઉપર નિર્ભર છે, જેથી પૂજ્ય મુનિરાજઓ, લેખકોને સાક્ષર (વિદ્વાન) જૈન બંધુઓનો તે માટે આ માસિક સાથે સહાનુભૂતિ ધરાવનાર તરીકે આભાર માનીએ છીએ અને આ નવીન વર્ષમાં અમારી તે ભાવનાઓને વિશેષ બળ મળે અને જૈન સમાજને વિશેષ ઉપયોગી વાંચન લેખોદ્વારા મળે તે માટે સર્વ સાક્ષરો, વિદ્વાનો અને લેખક પૂજ્ય મુનિરાજો તથા જૈન બંધુઓને લેખો આપવા સાદર આમંત્રણ કરીએ છીએ.

અંતમાં, જે દેવાધિદેવ પરમાત્માના ધ્યાન માત્રથી સર્વ ઉપદ્રવો શમે છે અને મંગળમય કલ્યાણ વિકસે છે તેમના ચરણમાં ભક્તિભાવપૂર્વક મસ્તક નમાવી અમે આ મંગળમય વિધાન સમાપ્ત કરીએ છીએ.

સમ્યક્જ્ઞાનની કુંચી-પરમાત્માનું શુદ્ધ સ્વરૂપ.

૯

શર્કરા(સાકર)ના અનંત પર્વત સાથે તુલના કરી પરમાત્માની જ્ઞાન-પ્રાપ્તિ એ અત્યંત દુષ્કર છે એવો શ્રી રામકૃષ્ણ પરમહંસ પોતાના શિષ્યો અને અનુયાયીઓને પરમ યોગ આપતા હતા. શ્રી રામકૃષ્ણ પરમહંસ ઋષિઓને પિપીલિકા(કીડી)રૂપ ગણાતા હતા. કીડીરૂપ એટલા માટે કે કીડીઓ ગમે તેટલી હોય પણ તેથી અનંત પર્વતનું ભક્ષણઆદિ ન જ થઈ શકે. મહાનમાં મહાન ઋષિ પણ પરમાત્માનાં જ્ઞાનરૂપ મહાન પર્વતમાંથી બહુ તો ૮-૧૦ કણનો આસ્વાદ કરી શકે એવો હિન્દુ શાસ્ત્રોનો સ્પષ્ટ મત છે. પરમાત્માનાં જ્ઞાનરૂપ શર્કરાના અનંત પર્વતનું ભક્ષણ કોઈ કાળે થઈ શક્યું નથી અને થવાનું નથી, એવું હિન્દુ ધર્મ-શાસ્ત્રોનું વિધાન છે. ઇશ્વરનાં જ્ઞાનના સંબંધમાં વિશેષ યોગ માટે એકસ્મુલરૂપ ધર્મ પુસ્તકો ઉપયુક્ત થઈ પડે છે. આથી પરમાત્માનાં જ્ઞાનના જિજ્ઞાસુઓએ એ પુસ્તકો અવશ્ય વાંચવાં ઘટે છે.

પરમાત્મા જ્ઞાતા હોવાથી તે જ્ઞેય વસ્તુ ન બની શકે એવું વેદાન્તનું કથન છે. પરમાત્માનું સૂક્ષ્મ યંત્ર આદિ દ્વારા ભલે જ્ઞાનપ્રાપ્ત નહિ થઈ શકતું હોય પણ બીજી રીતે પરમાત્માનું સામાન્ય જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરવું એ સર્વથા શક્ય છે. પરમાત્માના ગુણો અને સ્વરૂપનું યથાર્થ જ્ઞાન મનુષ્યથી પર નથી.

‘ઇશ્વર’ શબ્દનું અનેક અર્થમાં વ્યવધાન થાય છે, આમ છતાં એ બુદ્ધા બુદ્ધા અર્થોના સંબંધમાં તેમનાં ભિન્નભિન્ન વિશિષ્ટ મહત્ત્વ વિષે તત્ત્વજ્ઞાનીઓ સુંદર પ્રકાશ ભાગ્યેજ પાડે છે એ અત્યંત ત્રિચિત્ર કહી શકાય. પરમાત્માના ભિન્નભિન્ન અર્થસૂચક નિમ્ન પ્રકારનાં મહત્ત્વ ખાસ વિચારણીય થઈ પડે છે:-

- (૧) ચૈતન્યનાં સર્વવ્યાપી અસ્તિત્વનો ભાવરૂપે સ્વીકાર.
- (૨) નામ, રૂપ અને ભ્રમથી પર-મુક્ત આત્માઓનાં અસ્તિત્વનો વિચારણાથી સ્વીકાર.
- (૩) ઉત્પાદનનાં કારણરૂપ સંકલ્પ-શક્તિની દ્રઢ માન્યતા.
- (૪) મનુષ્યવત્ જગત્કર્તાનાં અસ્તિત્વનું વિચારણારૂપે મંતવ્ય.
- (૫) ઇશ્વર જગત્કર્તા, સર્વવ્યાપી અને અદૃશ્યરૂપ હોવાની માન્યતા.

વિશ્વના દરેક ધર્મો ઉપયુક્ત પાંચ મંતવ્યો પૈકી પ્રથમ બે મંતવ્યોનો કોઈને કોઈ સ્વરૂપમાં જરૂર સ્વીકાર કરે છે. ત્રીજું મંતવ્ય ચિત્તનાં કાર્યવિષયક માનસિક અને આધ્યાત્મિક પૃથક્કરણ ઉપર નિર્ભર રહે છે.

જોયા મંતવ્યમાં અજ્ઞાનયુક્ત આશંકા-દશાનું જ પ્રાધાન્ય છે. પાંચમું મંતવ્ય જ્ઞાનનું સામુદાયિક 'મૂર્તિમંત' સ્વરૂપ છે. 'અદ્વાદ' અને 'બ્રહ્મ' એ બન્ને ઇશ્વરવાચક શબ્દો છે. અદ્વાદ એટલે શુભ-અદૃશ્ય મહાન્ આત્મા. બ્રહ્મ એટલે પરમાત્મા-અનાવિષ્કૃત પરમ આત્મા 'ઇલોહીમ' અને 'ઇલાહ' એ શબ્દો અનુક્રમે બાઇબલ અને અરેબીકમાં પરમાત્માના વાચક છે. આ બન્ને શબ્દનાં મહત્ત્વનાં સંબંધમાં "Encyclopaedia of Religion and Ethics" (Vol. VI P. 248) માં નીચે પ્રમાણે નિર્દેશ થયેલો છે:-

“ઇલાહ શબ્દ ઇલોઆહ શબ્દને મળતો આવે છે. સેમીટીક 'ઇલ' શબ્દથી તેની ઉત્પત્તિ થઈ હોય એમ લાગે છે. એકવચનને બદલે બહુવચનમાં વ્યવહાર થયું હોય એમ રૂપ ઉપરથી 'ઇલાહ' ના સંબંધમાં લાગે છે. ઇલોહીમ એ બાઇબલની દૃષ્ટિએ ઇલાહનું બહુવચન છે. અદ્વાદના અરેબીક સંબોધનરૂપ ઇલાહસ્મા ઉપરથી ઇલોહીમ શબ્દ નિષ્પન્ન થયેલ હોય એમ જણાય છે.”

‘અદ્વાદ’ એ શબ્દનું મૂળ ‘ઇલ’ (અસ્કૃત ઈલ) હોય એમ નિર્દિષ્ટ થાય છે. ઈલ એટલે ઇન્દ્ર. ઇન્દ્ર એ જીવનનું મૂર્તિમંત “સ્વરૂપ અને પ્રકાશ” છે. ઇન્દ્ર એ ચેતના છે. સુપ્રસિદ્ધ વિદ્વાન હેરોલ્ડ બેઇલીએ ‘ઇલ’ શબ્દનાં મહત્ત્વ આદિના સંબંધમાં કહ્યું છે કે:-

“હુઇલ શબ્દ સેલ્ટીક ‘હીઓલ’ અને ‘હાઉલ’ શબ્દોને મળતો છે. એ ત્રણેનો અર્થ સૂર્ય થાય છે. ‘હીઓલ’ (શાશ્વત ઇલ)માંથી હેઇલ, હોલ અને હોલી એ શબ્દો નીકળે છે. હેલ, હેલી, હેઇલ અને અલા (ઇલા) એ શબ્દો ટ્યુટોનીકમાં પરમાત્માના વાચક છે. ઇલા એટલે શાસ્વત પ્રભુ અને વિશ્વનું સર્વસ્વ. દરેક ભાષામાં જે જે શબ્દોનો અર્થ ‘પવિત્ર’ થાય છે તે શબ્દોનું મૂળ પ્રાયઃ સૂર્ય કે સૂર્યતેજ હોય એમ સામાન્ય રીતે માલુમ પડે છે. *

‘ઇલ’ અને ‘લાહ’ એ બે શબ્દો શુભ દિવ્ય પ્રકાશનાં ચિન્હરૂપ છે. ‘ઇલ’થી શરૂ થતા ઘણાં શબ્દોનો મી. બેઇલીએ અવારનવાર મનનીય ઉલ્લેખ કર્યો છે. ‘ઇઝરાઇલ’ એ શબ્દમાં પણ ‘ઇલ’ શબ્દ આવે છે. ફેર એટલો જ કે ‘ઇલ’ શબ્દ શબ્દને અન્તે છે. મી. બેઇલી ‘ઇઝરાઇલ’ શબ્દનાં રહસ્ય સંબંધી નિર્દેશ કરતાં જણાવે છે કે-

* ‘The Lost Language of Symbolism, Vol. 1. P. 329.’

શત્રુંજયના પવિત્ર ધામમાં.

લે. ચોકશી. શ્રી

વીઘેલા પુષ્પોના હાર અંધ થવા જ નેહ્યો. આપણે જૈનો, અહિંસા ધર્મના ઉપાસક, નાનામાં નાના જીવોની પણ દયા પાળનારા-જયણાપૂર્વક કામ કરવાની વૃત્તિવાળા છતાં ખૂદ શાશ્વત તીર્થ શત્રુંજય પર પ્રભુભક્તિના નામે જે વીઘેલા હારો ઢગલા અંધ ચઢાવીએ છીએ તે કોઈ રીતે ચલાવી લેવાય તેવું નથી.

ભક્તિ જરૂર પ્રશંસનીય ગણાય પણ તે જ્ઞાનપૂર્વકની હોય તો જ. અપકાયના જીવોની રક્ષા અર્થે પાણીને ગળીને વાપરીએ અને વનસ્પતિ-કાયના જીવોને વીઘાવીએ ! વીઘેલા પુષ્પોના હારો ચઢાવીએ ! આ શું શોભાસ્પદ છે ? ધર્મ દષ્ટિએ ઉચિત છે ?

“ પુષ્પ પાંખડી જ્યાં ફલાય, જિનવરની ત્યાં નહિં આજાય ” આવા પ્રત્યક્ષ વચન વાંચ્યા છતાં જૈનોનો મોટો વર્ગ જેમાં દુરતી-અમદાવાદી સૌ કોઈ સમાય છે તે ક્યાં લગી ભક્તિના ઓઠા તળે શાસ્ત્ર આજ્ઞાથી વિરુદ્ધ વર્તન ચલાવશે ? તીર્થ એ તરવાતું સાધન છે. અન્ય સ્થાને કરેલાં પાપો તીર્થ જેવી પવિત્ર ભૂમિ પર આવીને છોડવાનો ઇરાદો હોય છે. જો ત્યાં જ

“ ઇઝરાઈલ એટલે ભ્રમણ કરતો આત્મા એમ મનાય છે. ઇઝરાઈલ શબ્દ ‘ઇઝ’ ‘રા’ અને ‘ઇલ’ એ ત્રણ શબ્દોનો બનેલ હોય એમ હું માનું છું. એ શબ્દોના અનુક્રમે પ્રકાશ, શાશ્વત સૂર્ય અને આદિ કારણ એમ થાય છે. આખાયે શબ્દનો અર્થ ‘વસ્તુઓનાં આદિ કારણ શાશ્વત સૂર્યનો પ્રકાશ’ એમ થઈ શકે છે. ‘ઇઝરા’ શબ્દનો અર્થ ‘આત્મામાં દિવ્ય પ્રકાશનો પ્રાદુર્ભાવ’ એવો થાય છે. *

‘અદ્વાહ’ (અલ ઇદ્વાહ) એ શબ્દ શુભ અને શાશ્વત જ્યોતિષ* એ અર્થનો નિર્દેશક છે. અદ્વાહ એટલે ઇશ્વર. અદ્વાહ અનાદિ અનુત્પન્ન ચેતન તત્ત્વ છે (ચાહુ)

* “ The Lost Language of Symbolism, Vol. I. P. 284 ”

* જ્યોતિષ એટલે પ્રકાશના અસંખ્ય અંશોનું સંકલન (સમુહ)

૧૨

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

આવી રીતે જાણ્યે-અજાણ્યે પાપાચરણ કરવામાં આવે તો જરૂર તે વજ્રલેપ જેવું સખત બંધાય.

આ વાત કંઈ નવી નથી. આ સંબંધમાં અગાઉ કેટલીય વાર લખાણ થયેલાં છે. આમ છતાં આ પ્રથા નથી તો પેઢી તરફથી અટકાવવામાં આવતી, તેમ નથી તો કહેવાતા ભકતો કે જૈનોના મોટા ભાગ તરફથી બંધ કરવામાં આવતી. આ આપણને ઓછું શરમાવનારું નથી. ખૂદ પ્રભુના ધામમાં જ તેઓની આજ્ઞાનું આ ભતનું ઉલ્લંઘન હવે ઝાઝો સમય ચલાવી ન જ લેવાવું જોઈએ.

કેટલાક તરફથી એવી દલીલ કરવામાં આવે છે કે વીંધેલા હાર સિવાય આંગી શોભતી નથી. આ કાંઈ વળુદવાળી દલીલ નથી. પરમાત્મા પોતે તો કૃતકૃત્ય થયેલાં છે. તેઓની શોભાનો પ્રશ્ન જ નથી રહેતો. જે કંઈ કરણી કરવાની છે તે સ્વઆત્મ શ્રેયાર્થ છે. જ્યાં એકેન્દ્રિય ભતિના જીવોનું આ રીતે અકલ્યાણ થતું હોય, જ્યાં પ્રભુશ્રીના ફરમાન પર છીણી મૂકાતી હોય, ત્યાં ભાવવૃદ્ધિ ક્યાંથી સંભવે? એ ભતનો આહ્વાદ પ્રશંસનીય કેમ ગણી શકાય? જો જૈનો પોતે વીંધેલા હારો લેવાનું ત્યજી દે તો અદ્ય સમયમાં એ રીતે હાર તૈયાર કરવાનું માળી લોકો પડતું મૂકે. ગુંથેલા હારો તૈયાર થવા માંડે. એમાં મહેનત વધુ છે એટલે કદાચ મૂલ્યમાં અદ્ય વધારો થાય તો પણ એથી ઉપાસકોને મુંઝાવાપણું નથી જ. આજ્ઞાપાલનનો લાભ કંઈ જેવો તેવો નથી જ. વળી ભાવવૃદ્ધિનો સંબંધ આત્મા સાથે છે એટલે થોડા ફૂલો ચઢાવો કે વધારે એ પ્રશ્ન પર વધુ વજન આપવાનું કારણ પણ રહેતું નથી. આંગીની શોભાનો સવાલ પણ નથી. જે છે તે જ્ઞાનપૂર્વકની કરણીનો મુદ્દો છે. વિદ્યમાન આચાર્યો આ પ્રશ્નને ઉપાડી લઈ, ચોમાસામાં એનો સતત ઉપદેશ દઈ કાયમ માટે નિચોડ આણું એ જ અભ્યર્થના.

“કામ”નું બળવત્તરપણું અને શીલ સુગંધ.

❦ લિ ્ક્ષાતું અન્ન, તે પશુ નિરમ્મ અને ક્ષુદ્ર એક જ વખત ખાવા મળે છે. શય્યા તરીકે જેને પૃથ્વી-જમીનતલ છે, પરિજનોમાં એક માત્ર પોતાનો દેહ જ છે, વસ્ત્રમાં અતિ જીર્ણ અને સેંકડો છિદ્રોવાળી ફાટીતૂટી કંથા છે, આમ હોવા છતાં પણ હા હા તથાડપિ વિષયાન્ન પરિત્યજન્તિ। અહો! તોપણ જીવ વિષયને છોડતો નથી. —મર્તૃહરિ.

શરીરે દુર્બળ, આંખે કાણો, કાન રહિત, પુચ્છ વિનાનો, ક્ષુધાતુર, ઘરડો ખખખ, ગળામાં ભાંગેલી ઠીબડી છે જેને એવો, શરીરમાં ચાંદા પડ્યા છે અને તેમાંથી પડ પડી રહ્યું છે તેમજ સેંકડો કીડાઓથી જેનું શરીર ખદખદી રહ્યું છે એવો કુતરો પણ કુતરીની પછવાડે (વિષયાર્થે) જાય છે. ખરેખર હતમડપિ ચ હંત્યેવ મદનઃ। કામદેવ હણેલાને પણ હણે છે—મરેલાને પણ મારે છે. —મર્તૃહરિ.

સંસારનો ખૂબ અનુભવ લઈને વૈરાગ્યને પાંથે પડેલા મહાત્મા ભર્તૃહરિના ઉપરના શબ્દો અનેક વખત આપણા ચક્ષુઓ સામે મૂર્ત સ્વરૂપ ધારણ કરતા હોય છે. અર્થાત્ જે શબ્દ—ચિત્ર રાજર્ષિ ભર્તૃહરિએ આલેખ્યું છે તેવા જ પ્રસંગો ખરેખર કેટલીયે વાર જોવાય છે. એ જ કામનું બળવત્તરપણું સૂચવે છે. ભર્તૃહરિનો વૈરાગ્ય પણ એવા જ પ્રસંગમાંથી ઉદ્ભવ્યો હતો.

મનુષ્યમાં કામદેવના સંકેતો પછી તે વ્યક્તિના જ્ઞાન-ધ્યાન-તપ વિગેરે પણ ભૂલાય જાય છે. શ્રીમદ્ રાજચંદ્રે કહ્યું છે કે:—

એક વિષયને જીતતાં જીત્યો સહુ સંસાર,
નૃપતિ જીતતાં જીતીયે બળપુરને અધિકાર;
વિષયરૂપ અંકુરથી ટળે જ્ઞાન ને ધ્યાન,
લેશ મદિરા-પાનથી છાકે જીમ અજ્ઞાન.

અર્થાત્—જેમ એક માત્ર રાજાને જીતતાં તેના સર્વ અધિકાર, તેનું નગર અને લશ્કર વિગેરે પણ જીતાઈ જાય છે તેવી જ રીતે સંસારમાં એક જ સામ્રાજ્ય ચલાવતા રાજારૂપ વિષયને—કામદેવને જીતતાં સર્વ સંસાર

જીતાઈ જાય છે. મનુષ્યના હૃદયમાં વિષયરૂપ અંકુર ઉત્પન્ન થાય છે ત્યારે તેનામાં રહેલ ઉચ્ચ જ્ઞાન-ધ્યાનાદિક પણ નષ્ટ થઈ જાય છે. જેમ કોઈ અજ્ઞાન-ગાંડો માણસ હોય અને તે મદિરાનું પાન કરે પછી તે બાકોશ બને તેમાં શું આશ્ચર્ય ?

ખરેખર વિષયે તો ભલભલાનું પતન કરાવી નાખ્યું છે. મોટા ચમર-બંધીના પણ ગર્વ ઉતારી નાખ્યા છે. આષાઢભૂતિ જેવા મહામુનિ પણ નટપુત્રીઓમાં ફસાઈ પડ્યા હતા. શ્રેણિકપુત્ર નંદીષેણજી જેવા અનં-ગના નિવાસસ્થાનરૂપ વેશ્યાલયમાં બાર બાર વર્ષ રહ્યા છે. અરણીક મુનિ પણ કામિનીના કામબળોથી ઘવાઈને વિષયમાં લપટાયા છે, આર્દ્રકુમાર જેવા પણ કામદેવના મુખ્ય સાધનરૂપ સ્ત્રીથી ફસાઈને ઘરવાસે રહ્યા હતા. આ સર્વ મહાત્માઓએ જો કે છેવટે કામદેવને લાત મારીને તે તે સ્થાનોનો ત્યાગ કર્યો છે અને કામને જીત્યો છે; પરંતુ તેવા મહાપુરૂષોને પણ એક વખત કામદેવે શીકસ્ત આપી છે. એ જ તેનું-કામદેવનું બળવત્તરપણું સૂચવે છે. બાકી આવી વિભૂતિઓને બાદ કરીએ તો કામી મનુષ્યો શું શું અકાર્ય નથી કરતાં ? એ કહી શકાય તેમજ નથી.

રાવણને અનેક સ્વરૂપવતી રાણીઓ હતી, છતાં કામ વ્યાકુળ બનીને સીતાજીની સાથે ભોગ ભોગવવા તેણે શું ન કર્યું ? સીતાજીના પગમાં પડ્યો. વિનંતિ કરી. મંદોદરી સાથે કહેવરાવ્યું. ચાવત તેટલા જ માટે શ્રી લક્ષ્મણજી સાથે ભયાનક યુદ્ધ કરી, મૃત્યુશરણ બની નરકગામી થયો. આ સર્વ કામદેવના જ પ્રતાપને ?

ચંદ્રસેન પોતાની ભગિની સાથે જ ભોગ ભોગવતો હતો. ત્રિપૃષ્ઠ વાસુ-દેવ જે માતા-પિતાથી ઉત્પન્ન થયા હતા તે માત-તાત અન્ય કોઈ નહીં પણ પિતા-પુત્રી હતા. અર્થાત્ કામાંધ પિતાએ કુયુક્તિથી પ્રભાવોને વચ-નથી બાંધી લઈ પોતાની પુત્રીને જ પોને પરણે છે અને તે દ્વારા જે પુત્ર થાય છે તેજ ભગવાન મહાવીરનો જીવ ત્રિપૃષ્ઠ વાસુદેવ. વળી બ્રહ્મહત અક-વર્ત્તીની માતા ચુલણી રાણી કામાંધ બનીને પોતાના પુત્રને જ જલાવી દેવાનું કાવત્રું રચે છે. સૂરિકાંતા રાણી પોતાના એક વખતના પ્રિય પતિને-હવે કામતૃપ્તિ તેના દ્વારા પૂર્ણ ન થવાથી વિષ આપે છે. ભગવાન મહાવીરના અનન્ય ઉપાસક મહાશતક શ્રાવકની સ્ત્રી રેવતી તેની બીજી ૫૦૦ શોકયોને પોતાની કામતૃપ્તિની ખાતર ઝેર દે છે. અને તેથી પણ ન અચકાતાં પૌષ-

કામનું બળવત્તરપણું અને શીલ મુગંધ.

૧૫

ધમાં રહેલ તેના પતિ મહાશતકને વિષય માટે પ્રાર્થના કરે છે. રાજરાણી કે જે પ્રજાની માતા સગાન ગણાય તે સુદર્શન શ્રેષ્ઠીની પાસે વિષય માટે બહુ પ્રકારે પ્રાર્થે છે, પરંતુ મહાસત્ત્વશાલી શ્રીમાન્ સુદર્શન જ્યારે તે વાતનો સ્પષ્ટ ઇન્કાર કરે છે ત્યારે પોતાના જ હસ્તે સ્તન પર ઉઝરડાઓ લઈ, સુદર્શન ઉપર ખોટું આળ ચડાવે છે. પરિણામે તો શુદ્ધ સુવર્ણ અગ્નિમાં તપાઈને વધુ શુદ્ધ બને છે અર્થાત્ રાજાની આપેલી પ્રાણહારક શૂળી સુવર્ણ સિંહાસન બને છે. અને દેવતાઓ પણ તે સત્ત્વવંત મહાપુરુષની સ્તુતિ કરે છે; પરંતુ એ જોવાનું છે કે કામી સ્ત્રી કે પુરુષ કેવા કેવા અકાર્ય કરતાં પણ પાછા ઓસરતા નથી.

કામના ઘરમાં રહીને કામને બાળનાર મહામુનિ શ્રી સ્થૂલિભદ્રજી, ભર-યુવાવયમાં-પતિપત્ની સાથે રહેવા છતાં અખંડ બ્રહ્મચર્યવ્રત પાળનાર વિજય-વિજયા દમ્પતિ, મહાસૌંદર્યવાન અને જેને રાજરાણા તરફથી કામક્રીડા માટે આમંત્રણ મળ્યું હતું છતાં મેરૂશીલ જેવા અડગ રહેનાર સુદર્શન શેઠ, રાવણની પ્રાર્થનાને લાત મારી શુદ્ધ શિયળ પાળનાર મહા સતી સીતાજી આદિ સર્વ આજે પણ લોક જીહ્વાગ્રે છે. લોકો તેમને પ્રભાતે સૂર્યના પણ ઉદય પહેલાં યાદ કરે છે એ તેમના મહાન એવા શીલ ગુણનો જ પ્રભાવ છે ને ?

બ્રહ્મચારી મનુષ્ય શું નથી કરી શકતો ? તેનો પ્રભાવ જ કોઈ અનેરો છે. વીર્યવૃદ્ધિથી શારીરિક-માનસિક-આત્મિક એમ સર્વ પ્રકારે લાભ જ છે, પરંતુ આ વાત કહેવામાં જેટલી સ્હેલી તેટલી જ આચરવામાં અઘરી છે. મહામુશ્કેલ છે. તેનો સર્વ મનુષ્યોને પ્રાયઃ ઓછેવત્તે અંશે જરૂર અનુભવ હોય જ છે.

બ્રહ્મચર્યપાલન માત્ર શરીરથી જ શક્ય નથી, પરંતુ મન પણ તેને સાનુકૂળ હોવું જોઈએ. અર્થાત્ મનમાં અશુભ વિચારો ન આવવા જોઈએ, જો મનમાં વિષયોત્તેજક ભાવો ઉદ્ભવે અને તેને જો વખતસર અટકાવવામાં આવે તો તેની ખૂબ જ ખરાબ અસર શરીર પર પણ થયા વિના નથી રહેતી. વળી તેની સાથે વચન ઉપર પણ કાબૂ હોવો જોઈએ, તેમ જ કામોત્તેજક સ્તિબ્ધ અને તીખા પદાર્થો પણ ન ખાવા જોઈએ તથા તેવા હલકા પ્રકારનું વિકારી સાહિત્ય પણ ન વાંચવું જોઈએ. દષ્ટિ ઉપર તો ખૂબજ કાબૂ હોવો જોઈએ. જો દષ્ટિને યથેચ્છ રીતે ભટકવા દેવામાં આવે તો પરિણામે તેની અસર મન ઉપર થાય જ. અને મનની અસર તન ઉપર

થાય. કેમકે મન એવું તન, એ સર્વને પરિણામે કુદરતી અથવા અકુદરતી રીતે પણ પ્રહ્લયર્થનો ભંગ થવાનો સંભવ છે. તેથી જ તો ભગવાને પ્રહ્લ-ચારીઓ માટે નવ વાડો નક્કી કરી છે કે જેથી વાડથી જેમ ક્ષેત્રનું રક્ષણ થઈ શકે છે તેમ આ વાડોથી પ્રહ્લયર્થરૂપ ક્ષેત્રનું ઉત્તમ પ્રકારે રક્ષણ થઈ શકે છે, પણ આ તો ઉચ્ચ કક્ષાની સર્વથા પ્રહ્લયર્થપાલનની વાત થઈ. સાધુઓને આ પાલન પૂર્ણ જરૂરી છે પરંતુ ગૃહસ્થોને માટે એ પાલન એટલું સુલભ નથી. એટલે ગૃહસ્થજીવન ગાળનારે સ્વપત્નીમાં સંતોષ રાખવો જરૂરનો છે તેમજ માતા, ભગિની કે પુત્રી તરફ જેમ કદીપણ અવિચાર થતો નથી તેવી જ ભાવના અન્ય સ્ત્રીઓ તરફ કેળવવા પ્રયાસ કરવો જોઈએ. વલી સ્વસ્ત્રી સાથે પણ મર્યાદિત ભોગ હોવો ઘટે. અમર્યાદિત ભોગાદિથી બંનેને શારીરિક અને આત્મિક હાનિ જ છે, પર્વતીથી આદિમાં તો ખાસ પ્રહ્લયર્થ પાળવું જોઈએ.

રજુભૂમિમાં બળવાન એવા શત્રુ-સૈન્યનો પરાભવ કરનાર પણ કંઠર્પ સૈન્ય-અનંગસેના કામદેવના બાણોથી પરાભવ પામી ભવની ઉડી ગતીમાં પડ્યા છે કે જ્યાંથી નીકળવું મહાસુશ્કેલ છે. શ્રીમાન્ યોગિરાજ આનંદઘનજીએ ઠીક જ કહ્યું છે કે—

પથડો નિહાળું રે ખીજા જિનતણોરે અજિત અજિત ગુણધામ;

જે તેં જીત્યારે તેણે હું જીતિયોરે પુરૂષ કિશું મુજ નામ. ?

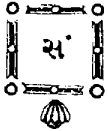
અર્થાત્-ગુણના ધામરૂપ અને સર્વથી અજિત એવા અજિતનાથજી, હું આપનો પંથ નિહાળું છું, જિનનો માર્ગ જોઉં છું ત્યારે મને જણાય છે કે રાગ દ્રેષ-મોહ-વિષય-કષાય ઇત્યાદિ રૂપ આત્મગુણના ઘાતક એવા અંતરંગ શત્રુઓને આપે જીતી લીધા છે તેનાથી જ હું પરાભવ પામ્યો છું. જીતાર્થ ગયો છું. તે તે કષાયોએ મને શિકસ્ત આપી છે એમાં મારું પુરૂષ નામ કાર્શક કઈ રીતે ગણી શકાય ?

કામથી સર્વથા વિરક્ત બનવા સાધુ પુરૂષોને શ્રી જિનોતું ફરમાન છે કે તરૂંશીના આંતરસ્વરૂપનું ધ્યાન કરવું જે સ્વરૂપ હાડ-માંસ-રૂધીર-મલ-મૂત્ર-શ્લેષ્મ ઇત્યાદિરૂપ ગિહામણું છે. ગૃહસ્થોને માટે પણ સમ વ્યસન ત્યાગમાં પરદાનાવેશ્યા આદિનો ત્યાગ થઈ જ જાય છે.

શિયળનો મહિમા તો પ્રસિદ્ધ જ છે. જે શીયલવ્રતથી શ્રીમાન્ સુદર્શનની પ્રાણનાશક શૂળી સ્વર્ણ મિંહામનના રૂપમાં પરિણમી, જે શિયળના પ્રભાવે

*ધાર્મિક ઉદારતા

(હિંદીમાં લેખક૦ રા. બાબુસાહેબ પુરણચંદ્રજી નંદાર)

સં સારમાં ધર્મ જ એક એવી વસ્તુ છે કે જેની સૃષ્ટિ સર્વ ધર્મવાળા અલૌકિક બતાવે છે. કોઈ તેને અનાદિ કહે છે, કોઈ સ્વયં ઈશ્વરનું વચન અથવા કોઈ ઈશ્વર તુલ્ય અવતારના કહેલ ઉપદેશ અને નિયમાદિ પાલનને ધર્મ કહે છે. ચૌદરાજી જીવ-લોકમાં જેટલા જીવો છે તે સુખની પ્રાપ્તિ માટે તલસયા કરે છે. જીવની સુખિયો અતિરિક્ત જેટલા પ્રકારના સુખો છે તે સર્વ સામયિક તથા નિર્દિષ્ટકાળ અથવા પરિમાણવાળા છે. ધર્મ શબ્દનો અર્થ જોઈએ તો માલૂમ પડે છે કે એ એક જ એવી વસ્તુ છે કે જે જીવને દુઃખ પડતા

સીતાજીની અગ્નિ-પરીક્ષા વખતે કાપરજનોના કાળબંને કંપાવતો એવો પ્રજ્વલિત અગ્નિકુંડ જળરૂપ બની જાય છે. જે શીયળના પ્રભાવે સુભદ્રા-દેવીએ સુતરના કાચે તાંતજી કુવામાંથી ચાલણી વડે જલ કાઢ્યું અને દૈવ-શક્તિથી નગરના બંધ થયેલા દરવાજાઓ ઉઘાડ્યા હતા, જે શિયળથી સતી કળાવતીના કપાઈ ગયેલા હાથો ફરી અસલ સ્થિતિમાં આવ્યા હતા, જે શિયળના પ્રભાવથી મહાસુનિ સ્થુલિભદ્રજીનું નામ ૮૪ ચોવીશી પર્યંત જગજાહેર રહ્યું છે, જે શીયળથી કલહપ્રિય નારદજી મોક્ષે જવાના છે, એવા મહાન્ વ્રત સર્વ વ્રતોમાં શિરોમણી એવા બ્રહ્મચર્ય વ્રતનો રહિમા અનેક મુખે પણ કોણ ગાઈ શકે ? ખરેખર શીલનો મરિમા અવર્ણનીય જ છે. વિશેષ શું કહેવું ? યથાશક્તિ આચરણમાં ઉતારના પ્રયત્ન કરવો એ જ તેના સુફળને મેળવવાનું મૂળ છે. અસ્તુ ! ॐ જ્ઞાન્તિ

રાજપાળ મગનલાલ વહોરા.

*શ્રી જૈન સિદ્ધાંત ભાસ્કર નામના હિંદી માસિક ભાગ ૨ કિરણ ૧માં બાબુસાહેબ પુરણચંદ્રજી નંદાર એમ. એ. બી. એચ હિંદી ભાષામાં એક લેખ આપેલ તે અતિ મનનીય હોઈ તેનું ગુજરાતી ભાષાંતર આ માસિકમાં લેવા તેઓશ્રીએ જણાવેલ હતું. તે અનુસાર અહિં આપવામાં આવે છે.

ખચાવે છે, જે કષ્ટમાં પડતા ખચાવે છે, સુખની પ્રાપ્તિ કરાવે છે, એવી વસ્તુની કોણુ ઇચ્છા ન કરે !!! સત્યાંશ એ છે કે કોઈને કોઈ પ્રકારનો ધર્મ મનુષ્ય માત્રને જોઈએ જ. જોઈએ તો તેનો ધર્મ સનાતન હો, ચાહે જૈન, ચાહે બૌદ્ધ, ચાહે ઇસાઈ હો, ચાહે મુસલમાન હો, ચાહે નાસ્તિક હો; પરંતુ કોઈને કોઈ ધર્મને અથવા કોઈ મહાપુરુષે ચલાવેલ મતને માનવો પડે છે. જે પ્રકારે સમાજમાં કોઈ ગરીબ હો, શેઠ-સાહુકાર અથવા રાજા-મહારાજા હો; પરંતુ સામાજિક દૃષ્ટિએ સર્વનો દરજ્જો એક છે, તેમાં કોઈ નાના મોટા નથી ગણાતા તેમ તે પ્રકારે ધર્મની દૃષ્ટિએ પણ એક પ્રકારનો ધર્મ પાળવાવાળા સર્વ લોકોની ગણના એક જ શ્રેણીમાં થાય છે; પરંતુ પોતપોતાના ધર્મવાળા તેઓને ધાર્મિક દૃષ્ટિકોણથી બીજા ધર્માનુયાયીઓને ઘૃણાભાવે દેખે છે. ઇતિહાસ જણાવે છે કે ધર્મના નામ પર મુસલમાન લોકોએ કેટલીયેવાર લડાઈઓ કરી છે. હું કુરાન શરીફનો પરિચિત નથી, પરંતુ સંભળાય છે કે તેઓના ધર્મપ્રવર્તક મહમદ સાહેબનો તેવો ઉપદેશ ન હોઈ શકે. બીજાના ધર્મનો નાશ કરીને પોતાના ધર્મનો પ્રચાર કરવો બીજી વાત છે, પરંતુ મનુષ્ય હોઈ એ પ્રકારે કષ્ટ પહોંચાડવું તે ધર્મ હોઈ શકતો નથી. પોતાના ધર્માનુયાયીઓની સંખ્યાની વૃદ્ધિ કરવી તેને ધર્મ સમજવો-માનવો તે સ્વાભાવિક છે, પરંતુ તે લોકો તે વિચારને કાર્યરૂપમાં લાવતાં સમય અને સીમાની બહાર જાય છે-તેનું ઉલ્લંઘન કરે છે. જૈન ધર્મના તત્ત્વમાં અન્ય ધર્મ કે અથવા ધર્માવલંબીઓની કોઈ પ્રકારની નિંદા કરવાની મના કરી છે. ધાર્મિક વિષયોમાં તેવી ઉદારતા અવશ્ય હોવી જ જોઈએ. અમારા તીર્થંકર ભગવાન સર્વગ્રાહી ઉપદેશ આપે છે. જૈનોના ધર્મ-ગ્રંથમાં સ્પષ્ટ છે કે તીર્થંકર ભગવાનોના સમોસરણમાં અથવા જ્યાં જ્યાં ઉપદેશ દે છે ત્યાં ત્યાં સર્વ જીવોના-પશુ, પક્ષીઓના પણ સ્થાન હોય છે, અને દેવતાઓને લઈને તિર્થંચ સુધી સર્વ પ્રકારના પ્રાણી પોતપોતાની ભાષામાં ભગવાનનો ઉપદેશ સમજી શકે છે. એ અલૌકિક શક્તિને શ્રી તીર્થંકરોનો અતિશય કહેવામાં આવેલ છે.

જૈનોના છેલ્લા તીર્થંકર શ્રી મહાવીરસ્વામીને થયા પચીસેંદુ વર્ષ લગભગ થઈ ગયા છતાં જૈનીઓમાં તે જ ઉદારતા દેખવામાં આવે છે. આ દેશમાં કેટલીયે શતાબ્દિ સુધી મુસલમાન સમ્રાટ ગણુ ભારતના શાસક રહ્યા ! અહિં નિવાસીઓની સાથે તેઓનો રાજા-પ્રજાનો સંબંધ પણ હતો. તેઓ હિંદુ ધર્માવલંબીઓને સમયે સમયે પીડા ઉત્પન્ન કરતા. જુઓ! હિંદુઓનું

ધાર્મિક ઉદારતા.

૧૯

પ્રસિદ્ધ તીર્થસ્થાન “સોમનાથ” જે આ દેશના સૌરાષ્ટ્ર પ્રાંતમાં છે ત્યાં મહામદ ગીઝનવીએ જે પ્રકારે મૂર્તિઓનો નાશ કર્યો છે તે વર્ણન બારતના ઇતિહાસમાં મોબુદ છે. એમ કેટલીએ શનાઝિદ તક અનાચાર થતા રહ્યા અને રહીસહી સત્તરમી શતાબ્દમાં “કાળાપહાડ” ને બિહાર અને બેંગાલ પ્રાંતના, સર્વ હિન્દુ બૌદ્ધ દેવતા અને દેવીયોની મૂર્તિ તોડી નાંખી; તો પણ ધાર્મિક ઉદારતાને લઈને જૈનીઓ પર કોઈ વિશેષ અત્યાચારનો ઉલ્લેખ મળતો નથી. મને કેટલા વખત પહેલાં રાજગૃહી તીર્થના પાંચ પહાડોમાંથી પ્રથમ વિપુલાચલના શ્રી પાર્શ્વનાથ મંદિરની વિશાળ પ્રશસ્તિ મળી હતી, જે સંસ્કૃત ભાષામાં ગદ્ય પદ્યમય છે, જેનો સમય વિક્રમ સંવત ૧૪૧૨ છે. જે વખતે સમ્રાટ ફિરોજશાહ રાજ્ય કરતા હતા તેનો ઉક્ત પ્રશસ્તિમાં ઉલ્લેખ છે જેમાં મુસલમાન ગણુ પણ જૈનીયોના ધાર્મિક કાર્યોમાં સહાયતા આપતા હતા. જેનો સારાંશ નીચે પ્રમાણે છે:—સુલતાન ફિરોજશાહે મલીકવચને મગધ દેશનો સૂબો નીમ્યો હતો. સૂબાના કાર્યકર્તા શાહ નાસરૂદીનની સહાયતાથી મગધ દેશમાં આવેલ રાજગૃહ-તીર્થના વિપુલગિરિ પર આચાર્યશ્રી જિનચંદ્રસૂરિના ઉપદેશથી વચ્છરાજ દેવરાજે શ્રી પાર્શ્વનાથજીનું મંદિર સં. ૧૪૧૨ અશાડ વદી દત્તા રોજ બનાવ્યું.

સમ્રાટ અકબરની ધાર્મિક ઉદારતા પ્રસિદ્ધ છે; જહાંગીર, શાહજહાં આદિ બાદશાહોના સમયમાં પણ જૈનોના ધાર્મિક વિષયોમાં સહાયતા મળી હતી. એમના પવિત્ર તીર્થ ક્ષેત્રના સંરક્ષણને માટે સમય સમય પર ગુજરાત, માળવા, બંગાળા આદિ પ્રાંતના સૂબાઓ તરફથી લોકોને ફરમાનાદિ આપેલા છે.

જૈનીયોમાં શ્વેતાંબર અને દિગંબર બે મુખ્ય સંપ્રદાય છે હું દિગંબર સાહિત્યોનો પરિચિત નથી; પરંતુ શ્વેતાંબર સાહિત્યના ઇતિહાસનું મેં જ્યાંસુધી અવલોકન કર્યું છે, તેથી સ્પષ્ટ પ્રતીત થાય છે કે શ્વેતાંબર આચાર્યો અને વિદ્વાનોએ પ્રાચીનકાળથી અજૈન વિદ્વાનોની કૃતિઓને નિસંકોચપણે અપનાવી છે. તેના અભ્યાસ પણ કરતા હતા તેના ઉપર વિદ્વત્તા પૂર્ણ ટીકાઓ પણ રચી છે, તેઓના સાહિત્યોને બહુ જ શ્રદ્ધાની દૃષ્ટિથી દેખતા હતા—એ જ ધાર્મિક ઉદારતા છે.

જૈનીઓના શ્વેતાંબર સંપ્રદાયમાં સિદ્ધસેનદિવાકર, ઉમાસ્વાતિવાચક, હરિભદ્રસૂરિ, શ્રી અભયદેવસૂરિથી લઈ શ્રી હેમચંદ્રાચાર્ય આદિ, તથા દિગંબર સંપ્રદાયમાં કુંદકુંદાચાર્ય, સમંતભદ્ર, અકલંકદેવ, પ્રભાચંદ્ર, વિદ્યાનંદિ, જિનસેન આદિ મોટા મોટા પ્રખ્યાત વિદ્વાનો થઈ ગયા છે કે જેની કૃતિ-

ઓની પણ પાશ્વિમાત્ય વિદ્વાનો પણ ખૂબ પ્રશંસા કરે છે; પરંતુ સનાતન ધર્માવલંબી પરિતોએ તેમને કોઈ સ્થળે અપનાવ્યા હોય એમ દેખવામાં આવતું નથી; તેટલું જ નહિ પરંતુ ત્યાં સુધી પણ છે કે મહત્વપૂર્ણ જૈન ગ્રંથોનો નામ-ઉલ્લેખ કરવામાં પણ સંકોચાયા છે. આવી જાતનો અનુદાર-ભાવ તેઓ લોકોનું ધાર્મિક સાંકડાપણું છે. અજૈન વિદ્વાનોના નાના વિષયોના ગ્રંથોને સ્વેતાંગર લોકોએ કેવા પ્રકારે અપનાવ્યા છે તેના કેટલાક દૃષ્ટાંત હું અહિં ઉપસ્થિત કરીશ, જેથી આશા છે કે દ્વિગંગર વિદ્વાનગણ પણ તે પ્રકારે ધાર્મિક ઉદારતાને પ્રકાશિત કરશે.

હાલમાં અમેરિકામાં પેન્સીલવેનિયા વિશ્વવિદ્યાલયના સંસ્કૃત અધ્યાપક ડૉ. નરમૈન બ્રાઉન સાહેબે “શ્રી કાલકાચાર્ય કથા” નામનો ગ્રંથ ઇંગ્લેન્ડમાં પ્રકાશિત કરેલ છે જેની ભૂમિકાના ચોથે પાને જૈનાચાર્યોના વિષયમાં નીચે પ્રમાણે લખે છે:-

“જૈન સાધુઓ અને ગૃહસ્થો લોકોનો શિષ્ટાચાર અને વિકૃત્તાની સાથે સાથે તેમનો ઉંચો આદર્શ અને ઉત્કૃષ્ટ જીવનનો અહિં ઉલ્લેખ કરી દેવો તે ઉચિત લાગે છે. તેમના વડપણથી ભારત ગૌરવાન્વિત છે. તેમનામાં સહાયતા, સહનશીલતા અને ત્યાગની શક્તિ છે. તેમની બુદ્ધિ અને ધાર્મિક લયલીનતા એ બધા ગુણોની સાથે મળતાં તેમના સંસારના આદર્શ સંપ્રદાયોમાં એક પ્રમાણિત કરે છે.”

એ જોઈ આશ્ચર્ય થાય છે કે ભારતના કોઈ પણ ધર્માવલંબીઓમાં જૈનીઓની જેમ ધાર્મિક ઉદારતા દેખાતી નથી. કદાપિ “અજૈન” વિદ્વાન ગણ પોતપોતાના સાહિત્યથી એવા એવા દૃષ્ટાંત પ્રકાશિત કરી શકે તો મારો આ જાતનો જમ દૂર થાય. અજૈન સાહિત્યના નાના નાના ગ્રંથો પર જૈન લોકોએ કેવા પ્રકારે ટીકા, વૃત્તિ આદિ રચના કરી છે તે નિમ્ન લીખીત ગ્રંથોથી પાઠકોને વિદિત થશે. ત્યાંસુધી કે હિંદીગ્રંથ ઉપર પણ જૈનાચાર્યોને કેટલીએ ટીકાઓ રચી છે.

જૈન વિદ્વાનોએ સિદ્ધાંત સિવાય વ્યાકરણ, ન્યાય, કાવ્ય કોષ, અલંકાર, નીતિ, જ્યોતિષ આદિ નાના વિષયો પર સારા સારા ગ્રંથો બનાવ્યા છે. એકલા હેમચંદ્રાચાર્યના અનેક ગ્રંથો વિદ્યમાન છે. તેમની પહેલાંના સિદ્ધર્ષિ આચાર્યો ઉપમિતિભવ પ્રપંચ કથા બનાવ્યો છે, જે સાહિત્યની દૃષ્ટિએ ઘણું જ મહત્વનો છે. આ લેખમાં તે સઘળાનો ઉલ્લેખ કરવો અના-

પાંચ સકાર.

અનુસંધાન ગતાંક પૃષ્ઠ ૨૯૨ થી ૨૯૩.

(અનુ૦ વિકુલદાસ મૂ. શાહ B. A.)

કોઈ દુઃખી મનુષ્ય પોતાનું દુઃખ સંભળાવે ત્યારે એવો જ્યાલ ન કરવો કે તે બહુ વધારીને વાત કરી રહ્યો છે. આપણને બીજાના દુઃખનો જ્યાલ નથી આવી શકતો. સંભવ છે કે જે વાતને આપણે બહુ નાની સમજતા હોઈએ તે બીજાને મન બહુ મોટી હોય. સહાનુભૂતિપૂર્વક ધીરજ-પૂર્વક તેની વાત સંભળો અને જે પ્રકારે એનું જેટલું દુઃખ ઓછું કરવામાં તમે સહાયતા કરી શકો એમ હો તેટલું કરો.

આપણી ઉપર કોઈ કષ્ટ આવે ત્યારે એમ સમજવું કે તે ભાગ્યે મોકલેલું આપણી સેવાવૃત્તિને વિકસિત કરવા માટે આપ્યું છે. કષ્ટ ભોગવનાર બીજાના કષ્ટનો જ્યાલ લાવીને તેની સેવા કરવા માટે તૈયાર થઈ શકે છે. ભક્તિ ભોગી સિવાય બીજાને અનુપાન થવું કઠિન છે.

કોઈ પણ સ્થિતિમાં એમ ન સમજો કે મારે બીજા કોઈની સહાયતાની જરૂર નથી. સંસારમાં કોઈપણ માણસનું કાર્ય પરસ્પર એક બીજાની સહાયતા વગર નથી થઈ શકતું, અને જો આપણું જીવન બીજાની સહાયતા ઉપર જ નિર્ભર છે તો પછી આપણે પણ હમેશાં યથાશક્તિ બીજાની સેવા કરવા માટે તૈયાર રહેવું જોઈએ.

વશ્યક છે. એટલું લખવું યથેષ્ટ લાગે છે કે શ્રી મહાવીરસ્વામી પછી આજ લગભગ પચીસ શતાબ્દિ તક જૈન લોકો ધાર્મિક ઉદારતાની સાથે સાહિત્યની સેવા કરી રહેલ છે. જૈનાચાર્યગણ મહત્વપૂર્ણ અજૈન ગ્રંથના નામ લઈ પોતે સારા સારા કાવ્યો રચ્યા છે. અગીયારમી શતાબ્દિમાં શ્રી જિનેશ્વર સૂરિએ “ જૈનનૈષધીય ” નામના એક સુંદર કાવ્યની રચના કરી છે. શ્રી જયશેખરસૂરિએ “ જૈન કુમારસંભવ ” લખેલ છે કે જેમાં તેઓની વિદ્વત્તા પ્રકટ થાય છે. “ જૈનમેઘદૂત ” ની રચના પણ પ્રશંસનીય છે. ભારતવર્ષના અન્ય વિદ્વાનોમાં કોઈ ઠેકાણે આવા પ્રકારની ઉદારતાના દૃષ્ટાંતો મળી શકશે નહિ.

(ચાલુ)

જે દિવસે ઉચ્ચ શ્રેણીની તેમજ અધિક સેવા કરવાનો સુઅવસર મળે તે દિવસે ખૂબ પ્રસન્ન થાઓ અને એમ ઈચ્છો કે ભગવાન એ રીતે તમને સેવામાં નિમિત્ત બનાવતા રહે.

સેવાનો સુઅવસર ન મળે તો દુઃખી થઈને પરમાત્માને પ્રાર્થના કરો કે હે ભગવાન મારો ! કરો અપરાધ હોય તો ક્ષમા કરો અને મને સેવા કરવાનો સુઅવસર આપો.

જે માણસ સેવા કરાવે છે અને સેવા કરવા ઇચ્છતો નથી તે મંદ-ભાગી અથવા અભાગી ગણાય છે. બડભાગી તો એ છે કે જે સેવા કરતા કરતા કદી પણુ થાકતો નથી અને પોતે જે કાંઈ સેવા કરે છે તેને 'પોતાનું' અહોભાગ્ય સમજે છે.

કોઈ પણુ માણસમાં કોઈ પણુ સદ્ગુણનો અભાવ જણાય અને તે સદ્ગુણ તમારામાં હોય તે તમારા વર્તનથી તેની સામે તે સદ્ગુણ રાખો અને તે પણુ એવી રીતે રાખો કે જેનાથી તે તે સદ્ગુણ બહુ કરે.

કોઈ પણુ માણસની એવી સેવા ન કરો કે જેનાથી તે ઉચ્ચ ધ્યેયથી પડી જાય, કર્તવ્યથી વિમુખ થઈ જાય, વિદાસી બની જાય, ઈશ્વરથી વિમુખ થઈ જાય, સહચારથી ભ્રષ્ટ થઈ જાય, એવી સેવા એ સેવા નથી.

આપણી કરેલી સેવાથી અભિમાન આવવા લાગે તો આપણાથી વધારે સેવા કરનારની સેવાનો ખ્યાલ કરવો. એવું કદી પણુ ન માનો કે આપણા કરતાં સારા સેવાધર્મી કોઈ છે જ નહિ. દુનિયામાં આપણી અપેક્ષાએ અધિક અને ઉંચી સેવા કરનાર કોણ જાણે કેટલાય થઈ ગયા હશે, અત્યારે હશે અને ભવિષ્યમાં કેટલાય થશે.

સામાજિક કાર્યોમાં જે પ્રથા બીનજરૂરી હોવા સાથે ખૂબ જ ખર્ચાળ હોય અને જે પરાણે નભાવવાની ફરજ પડે છે તેને પોતાના ઘરમાંથી બંધ કરો. કોઈને કંઈ પણુ સાડ નરસું ન કહો. એક વાર સમાજમાં તમારું બદનામ થશે, લોકો કોઈ સાડ-નરસું પણુ બોલશે; પરંતુ તમારી એ સેવાને ભવિષ્યમાં સમાજ ઘણા જ આદરની દૃષ્ટિથી જોશે.

બીજા લોકોને જે સેવા કરવામાં લય લાગતો હોય અથવા ઘૂણા થતી હોય તે સેવા સાહસપૂર્વક જરૂર કરવી જોઈએ. વિશ્વાસ રાખો કે ખરા હૃદયની સેવાથી આપણું કંઈપણ અનિષ્ટ નથી થવાનું.

પાંચ સકાર-સેવા કેને કહેવી ?

૨૩

સેવા કરતી વખતે જે માણસ પોતાની જાતને સેવ્ય કરતા મોટી સમજે છે તેનાથી સાચી સેવા નથી થઈ શકતી.

આપણા કર્મચારી, સેવક કે મજૂરને આજસુ, પ્રમાદી, મૂર્ખ, કામચોર, બ્રહ્મચારી તથા નશાબાજ બનવા ન દેવાં. આપણા પ્રેમપૂર્વક વર્તાવ અને ઉત્તમ આદર્શથી તેને સદાચારી, નિર્વ્યસની, કર્તવ્યપરાયણ, બુદ્ધિમાન અને આજ્ઞાકારી બનાવી દેવા એ તેની મહાન સેવા છે.

મિત્ર અથવા સંબંધીને ઉન્માર્ગે જતાં અટકાવી સન્માર્ગે લાવવા એ તેની મહાન સેવા છે.

પોતાનાં શરીર, મન તથા ઇન્દ્રિયોને કાપૂમાં રાખીને વિષયોનો ભોગ કરવો એ સમાજની મહાન સેવા છે.

આવશ્યકતાથી વધારે સંચ્છદ ન કરવો એ પણ સમાજની મહાન સેવા છે. સત્ય અને ન્યાયમાર્ગથી દ્રવ્ય મેળવીને તેને ગરીબોની સેવામાં યથા-યોગ્ય વાપરવું તે સમાજની મહાન સેવા છે.

વાદી પ્રતિવાદી વચ્ચે તેઓને અદાલતે ન ચડવા દેવાં, અંદર-અંદર સમાધાન કરાવી દેવું એ સમાજની મહાન સેવા છે.

આપણા પોતાના સરલ અને શુદ્ધ પ્રેમ, ત્યાગ તથા સહાનુભૂતિથી ભરેલા સદાચરણુ તેમજ સદ્વ્યવહારોદ્ધારા ભગવાન પ્રત્યે લોકોનો વિશ્વાસ વધારવો તે તેઓની મહાન સેવા કરવા બરાબર છે.

મનની અંદર કોઈપણ પ્રકારે ધન, માન, મોટાઈ વગેરેની કામના અથવા લોભ ન રાખતાં શુદ્ધ ધાર્મિક લાવોનો સદાચારનો તથા સર્વલૌકિક પ્રેમનો પ્રચાર કરવો એ મહાન સેવા છે.

આજકોને બરાબ ટેવોમાં પડતાં બચાવવા તે મનુષ્યજાતિની મહાન સેવા છે.

પરમાત્માએ કેટલાય પ્રકારે સેવાની વ્યવસ્થા આપણે માટે કરી રાખી છે. પ્રકૃતિના તત્ત્વોને આપણી સેવામાં નિયુક્ત કરી રાખવામાં આવ્યા છે. પૃથ્વી તત્ત્વ આપણને આધાર આપે છે અને અન્નાદિ ઉપજાવવાની વ્યવસ્થા કરે છે, જળતત્ત્વ આપણી તૃષ્ણા છીપાવે છે, આપણી મલીનતાઓ ધુએ છે અને અન્નાદિમાં રસનો સંચાર કરે છે. અગ્નિતત્ત્વ ઠંડીનું નિવારણ કરે છે, બહાર તેમજ અંદર પરિપાક કરે છે, અને આપણને પ્રકાશ આપે છે. વાયુતત્ત્વ તાપ દૂર કરે છે, પ્રાણુધારણુમાં સહાયતા કરે છે, આકાશતત્ત્વ

૨૪

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ

આપણને અવકાશ આપે છે. એ રીતે ઇન્દ્રિય, મન અને વૃદ્ધિર્તત્વથી આપણી નિરંતર સેવા થઈ રહી છે. આપણે પણ એ બધાનું અનુકરણ કરીને સૌની સેવામાં તત્પર રહેવું જોઈએ.

સેવા કરનારે ગીતાજીનો નીચેનો શ્લોક ધરાળર યાદ રાખવો જોઈએ, અને તે અનુસાર સાત્ત્વિક ભાવે સેવા કરવી જોઈએ.

मुक्तसंगोऽनहंवादी धृत्युत्साहसमन्वितः ।

सिद्धय सिद्धयो निर्विकारः कर्ता सात्त्विक उच्यते ।

જે પુરૂષ આસક્તિ રહિત હોય છે, મેં કયું એવું વિચારનાર કે કહેનાર નથી, ધીરજ તથા ઉત્સાહથી ભરેલો છે, કાર્યની સિદ્ધિ અને અસિદ્ધિમાં જેના મનમાં હર્ષ કે શોકનો વિહાર નથી થતો તેને જ સાત્ત્વિક કહેવામાં આવે છે.

આહુ

શ્રીયુત ભોગીલાલભાઈ તારાચંદ ઝવેરીનો સ્વર્ગવાસ — માત્ર ચાર જ દિવસની સામાન્ય બિમારી ભોગવી શ્રીયુત ભોગીલાલભાઈ શ્રાવણ સુદ ૯ મંગળવારના રોજ અમદાવાદમાં સ્વર્ગવાસ પામ્યા છે. ઝવેરી ભોગીલાલભાઈએ પોતાનું આયુષ્ય જીવન દેવ, ગુરૂ અને ધર્મની સેવામાં વ્યતીત કર્યું હતું. ઝવેરાત વજેરના પોતાના વ્યાપારમાં સ્વકર્માઈથી લક્ષ્મી મેળવી, અનેક ધાર્મિક ખાતાઓમાં લક્ષ્મીનો સહવ્યય કરી મનુષ્ય જન્મનું સાર્થક કર્યું હતું. અમદાવાદ શહેરના જૈન સમાજમાં તેઓશ્રી અગ્રગણ્ય હતા. શ્રાવકકુળભૂષણ જૈન નરરત્ન તરીકેની તેઓની કારકીર્દી ઉજ્જવલ હતી. સ્વભાવે સરલ, હૃદયી, મધુરભાષી, મિલનસાર હતા. આ સભાના ધણી વર્ષોથી તેઓ માનવંતા લાઇફ મેમ્બર હતા. સભા ઉપર પણ તેઓશ્રીનો અનુપમ પ્રેમ હતો જેથી અમદાવાદ જૈન સમાજની જેમ આ સભાને એક લાયક ધર્મપ્રેમી સભાસદની ખોટ પડી છે. તેઓશ્રીના કુટુંબ અને સુપુત્ર કનૈયાલાલભાઈને દિલાસો દેવા સાથે તેઓશ્રીના સ્વર્ગવાસી આત્માને શાંતિ પ્રાપ્ત થાઓ એમ પરમાત્માની પ્રાર્થના કરીએ છીએ.

શ્રી વીશ સ્થાનક તપ પૂજા (અર્થ સાથે.)

(વિસ્તારપૂર્વક વિવેચન તથા મંડળ સહિત.)

વિસ્તારપૂર્વક વિધિ વિધાન, નોટ, ચૈત્યવંદન, સ્તવનો, મંડળ વગેરે અને સાદી સરલ ગુજરાતી ભાષામાં અર્થ સહિત અમોઝે પ્રકટ કરેલ છે. વીશ સ્થાનક તપ એ તીર્થંકરનામકર્મ ઉપાર્જન કરાવનાર મહાન તપ છે. તેનું આરાધન કરનાર પહેલ તથા બંધુઓ માટે આ ગ્રંથ અતિ મહત્વનો અને ઉપયોગી છે. શ્રી વીશ સ્થાનક તપનું મંડળ છે તેમ કોઈ અત્યાર સુધી જાણતું પણ નહોતું, છતાં અમોઝે ઘણી જ શોધખોળ કરી, પ્રાચીન ઘણી જ જૂની તાડપત્રની પ્રત ઉપરથી મોટો ખર્ચ કરી, ફોટો પ્લોક કરાવી તે મંડળ પણ છપાવી આ બુકમાં દાખલ કરેલ છે. આ એક અમૂલ્ય (મંડળ) નવીન વસ્તુ જિનાલય, ઉપાશ્રય, જ્ઞાનભંડાર, લાઈબ્રેરી અને ઘરમાં રાખી પ્રાતઃકાળમાં દર્શન કરવા લાયક સુંદર ચીજ છે.

ઉંચા કાગળો ઉપર સુંદર ગુજરાતી ટાઈપમાં છપાવી સુશોભિત બાઇડીંગથી અલંકૃત કરવામાં આવેલ છે છતાં કિંમત બાર આના માત્ર રાખવામાં આવેલી છે. પોસ્ટેજ ભુદું.

શ્રી તીર્થંકર ચરિત્ર (ભાષાંતર)

શ્રી અમરચંદ્રસૂરિજી મૂળ ગ્રંથનું શુદ્ધ અને સરલ ભાષાંતર.
(છપાય છે)

આ ગ્રંથ જેમાં ચોવીશ તીર્થંકર ભગવાનના ઘણા સંક્ષિપ્તમાં ચરિત્રો આપવામાં આવેલ છે. આટલા ટુંકા, અતિ મનોહર અને બાળજીવો સરલતાથી જલદીથી કંઠાત્ર પણ કરી શકે તેવા સાદા, સરલ સુંદર ચરિત્રો આ ગ્રંથમાં છે. જૈન પાઠશાળા, કન્યાશાળા, જૈન વિદ્યાલયમાં ઐતિહાસિક શિક્ષણ તરીકે ચલાવી શકાય તેવું છે, મદદની જરૂર છે. આર્થિક સહાય આપનારની ધૃષ્ટિ સુજળ અદ્ય કિંમતથી કે વિના મૂલ્ય સમાના ધારા પ્રમાણે ભેટ પણ આપી શકાશે.

શ્રી સ્તોત્રસંદોહ:-

નિરંતર પ્રાતઃકાળમાં સ્મરણીય, નિર્વિઘ્નપણું પ્રાપ્ત કરાવનાર, નિત્ય પાઠ કરવા લાયક નવસ્મરણો સાથે બીજા પ્રાચીન અમરકારિક પૂર્વાચાર્યજીવ દશ સ્તોત્ર, મળી કુલ ૧૯ સ્તોત્રો, તથા રત્નાકર પદ્યીશી, અને એ યંત્રો વિગેરેનો સંગ્રહ આ ગ્રંથમાં આવેલ છે. ઉંચા કાગળો, જેની સુંદર અક્ષરોથી નિર્ણયસાગર પ્રેસમાં છપાએલી, સુશોભિત બાઇડીંગ અને શ્રી મહાવીરસ્વામી તથા ગૌતમસ્વામી એ પૂજ્યપાદ ગુરુ મહારાગ્નઓની સુંદર રંગીન છબીઓ પણ ભક્તિનિમિત્તે સાથે આપવામાં આવેલ છે, આટલો મોટો સ્તોત્રોનો સંગ્રહ, અને આટલી છબીઓ અને સુંદરતા છતાં સર્વ કોઈ લાભ લઈ શકે જે માટે મુદ્રણથી પણ એછી કિંમત માત્ર રૂ. ૦-૪-૦ ચાર આના. (પોસ્ટેજ ભુદું) રાખેલ છે. પર્યુષણપર્વ નજીક આવતા હોવાથી પ્રભાવના કરતા લાયક છે. (નિત્ય સ્મરણ કરવા લાયક હોવાથી) લાભ લેવા જેવું છે.

લખો:-

શ્રી. જૈન આત્માનંદ સભા—ભાવનગર.

Reg. No. B. 431.

અમારું પ્રકાશન ખાતું.

છપાયેલા ગ્રંથો (મૂળ)

૧ શ્રી વસુદેવહિંદિ પ્રથમ ભાગ-પ્રથમ અંશ.	રૂ. ૩-૮-૦
૨ શ્રી વસુદેવહિંદિ પ્રથમ ભાગ દ્વિતીય અંશ.	રૂ. ૩-૮-૦
૩ શ્રી બૃહત્કલ્પસૂત્ર પ્રથમ ભાગ.	રૂ. ૪-૦-૦
૪ શ્રી બૃહત્કલ્પસૂત્ર બીજો ભાગ.	રૂ. ૬-૦-૦
૫ શ્રી દેવેન્દ્રસૂરિચિત ટીકા ચાર કર્મગ્રંથ (શુદ્ધ)	રૂ. ૨-૦-૦

છપાતાં ગ્રંથો.

૬ શ્રી વસુદેવહિંદિ ત્રીજો ભાગ.	૭ પાંચમો છઠ્ઠો કર્મગ્રંથ.
૮ શ્રી ગુણચંદ્રસૂરિકૃત શ્રી મહાવીર ચરિત્ર. ભાષાંતર	

ગુજરાતી ગ્રંથો.

૧ શ્રી સામાયિક સૂત્ર, મૂળ ભાવાર્થ વિશેષાર્થ સહિત.	રૂ. ૦-૨-૬
૨ શ્રી દેવસિંહ પ્રતિકમણુ , , ,	રૂ. ૦-૧૦-૦
૩ શ્રી પંચપ્રતિકમણુ સૂત્ર , , ,	ગુજરાતી તથા શાસ્ત્રી અને અક્ષરોવાળા (શ્રી જૈન એન્ડ્યુકેશનબોર્ડે જૈન પાઠશાળાઓ માટે મંજુર કરેલ). રૂ. ૧-૪-૦ રૂ. ૧-૧૨-૦.
૪ શ્રી શત્રુજય તીર્થનો પંદરમો ઉદ્ધાર અને સમરણિંદ.	રૂ. ૦ ૨-૦
૫ શ્રી શત્રુજય તીર્થ વર્તમાન ઉદ્ધાર અને કર્મશાહ.	રૂ. ૦-૪-૦

અધીં કિંમતે.

શ્રી આત્માનંદ જન્મ શતાબ્દિના શુભ પ્રસંગે સં. ૧૯૬૨ ના ચૈત્ર શુદ્ધ ૧ થી બાર માસ માટે શ્રી આત્મારામજી મહારાજકૃત નીચેન પુસ્તકો અધીં કિંમતે આપવામાં આવશે (સીલીકમાં હશે ત્યાં સુધી).

	મૂળ કિંમત.	અધીં કિંમત.
તત્ત્વનિર્ણયપ્રાસાદ.	૧૦-૦-૦	૫-૦-૦
જૈનધર્મવિષયક પ્રશ્નોત્તર.	૦-૮-૦	૦-૪-૦
આત્મવલ્લભ સ્તવનાવળી.	૦-૬-૦	૦-૩-૦

લખો:—

શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા—ભાવનગર.

આનંદ પ્રિન્ટિંગ પ્રેસમાં શેઠ દેવચંદ દામજીએ છાપ્યું.—ભાવનગર.